

Lord Lister

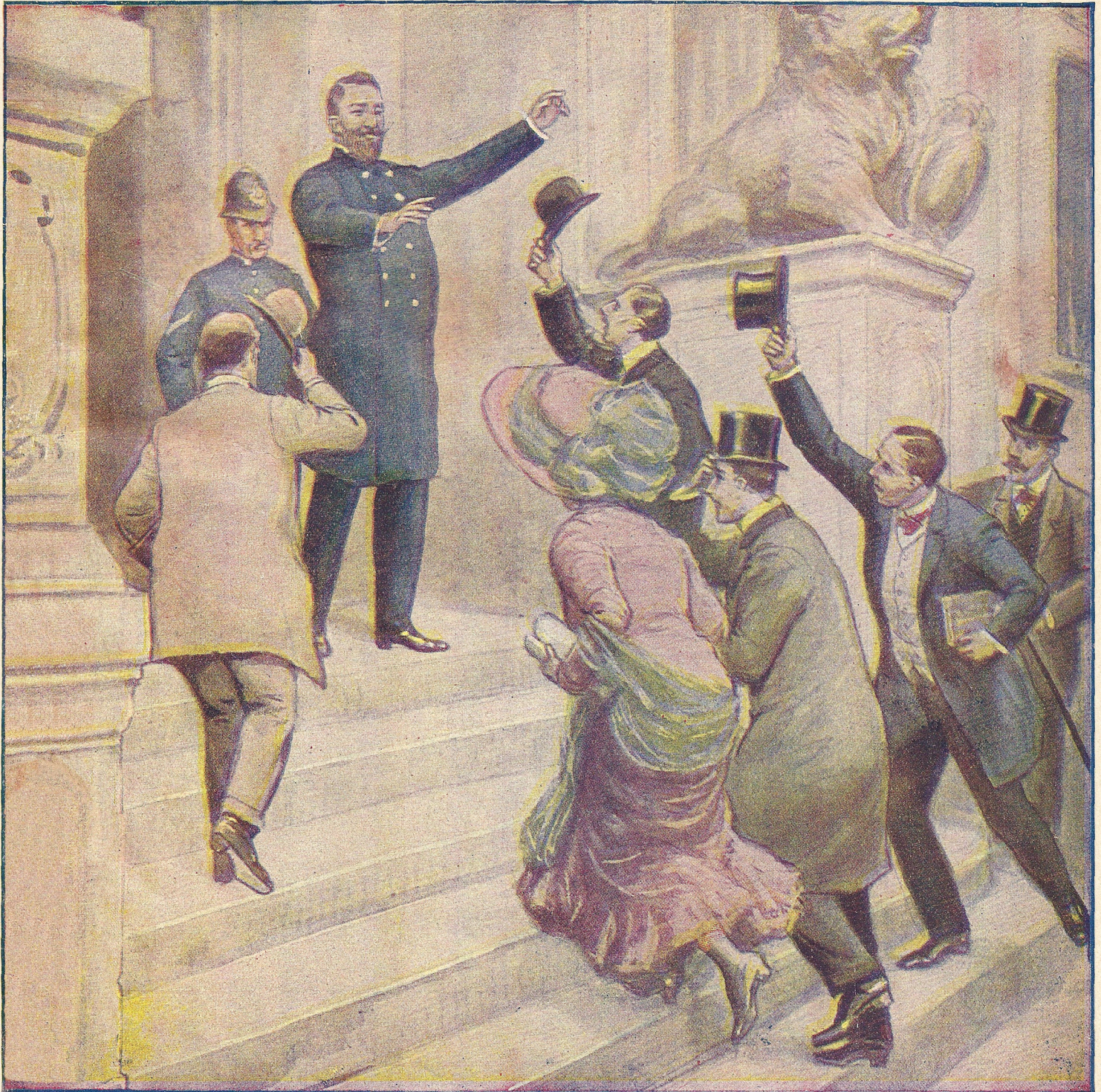
genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 99

Reportervrienden

10 cents.
België 25 Centimes

Fotografeeren verhoogt het Reisgenot!

.....
Astra-camera's en foto-artikelen zijn de besten.
„IMPERIAL”platen
zijn de snelste en meest betrouwbare.
Verkrijgbaar in elken Foto-handel.

Vraagt het gratis *Astra* handboekje No. 3 bij

□ □ **E. FISCHER Jr.** □ □
88, GELDERSCHEKADE :-: AMSTERDAM

Vacant.

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of financiële gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschedade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.
Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
Voor onderluitenen f 24 —

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

Reportervrienden

EERSTE HOOFDSTUK.

De verslaggevers.

John C. Raffles liep juist op het morsige asphalt voor Piccadillystreet, toen hem iemand van achteren de hand op den schouder legde en met een vroolijke stem zei:

„Hallo, my dear, waar wilt ge nu, 's morgens acht uur, heen?“

De Groote Onbekende keerde zich om en keek in het openhartige, frissche gelaat van den redacteur Wilston.

„Good morning“, antwoordde hij, terwijl hij zijn hand onder den arm van den journalist stak.

Vertrouwelijk wandelden zij te zamen door de breede Piccadillystreet, waar nog een fijne mist hing.

„Ik heb heden van mijn directie veertien dagen vacantie gekregen en ben van plan, die in Brighton door te brengen“, zei Wilston. „Het is de naaste zeeplaats, die men vanuit Londen in eenige uren kan bereiken. Buitendien is het nog in het midden van het seizoen en ik ben er van overtuigd, dat de zeelucht zeer goed voor mijn zenuwen zal zijn“.

Lord Lister bevestigde dit met een knikje.

„Dat ben ik volkomen met u eens, beste vriend. Maar u was zeker van plan om uw veertien dagen vacantie zooveel mogelijk in rust en afzondering door te brengen. En nu heb ik toevallig hetzelfde plan als gij“.

De journalist keek verbaasd op.

„Dat treft dan uitstekend, mijn beste Lord, dan kunnen wij met denzelfden trein reizen, die binnen een half uur vertrekt. Gij kunt u niet voorstellen, hoezeer ik mij er op verheug, deze reis met u te zamen te kunnen maken“.

Eensklaps viel hem iets in, want hij fronste nadenkend de wenkbrauwen.

„Zeg eens, wat is eigenlijk de reden, dat gij het van u gedaan kunt krijgen, om eenige weken van uw getrouwen secretaris te scheiden?“

Gij beiden zijt toch eigenlijk onafscheidelijk. Of wacht hij u reeds aan het station?“

John C. Raffles glimlachte, terwijl hij trachtte een lucifer aan te steken.

„De jongen is drie dagen geleden naar Parijs vertrokken en is van plan een reis naar de Fransche modebadplaats aan de Oostkust te ondernemen. Ik denk, dat ik hem in geen vier weken zal zien.“

„Hij is dus, om zoo te zeggen, onbestorven weduenaar“, lachte de redacteur!

De Groote Onbekende knikte bevestigend en sprak: „Beste Wilston, feitelijk is dit zoo. En ge zult waarschijnlijk lachen, als ik u beken, dat mij de drie dagen, die hij reeds weg is, zeer lang gevallen zijn.“

Wij hebben ons in den loop der jaren zeer aan elkander gehecht”.

„Des te nuttiger zal het voor u beiden zijn, dat gij eens eenige weken van elkander gescheiden zijt. De ervaring leert, dat eerst dan als men zijn vriend niet meer bij zich heeft, men diens voortreffelijke hoedanigheden naar waarde leert schatten”.

„Ge hebt gelijk”, stemde Lord Lister toe.

„Charly is een brave jongen. Overigens denk ik slechts acht dagen te Brighton te blijven en dan weer naar hier terug te keeren. Ik ben aan het leven te Londen zóó gewend geraakt, dat ik het daar aangenamer vind dan overal elders.”

Jimmy Wilston begon te lachen.

„Dat begrijp ik wel, waarde Lord. Want waar gij ook komt, een Baxter vindt gij nergens anders.”

„Ach ja, Wilston, dat is ook gemakkelijk te begrijpen, ik hecht mij spoedig aan menschen en houd bijzonder veel van het hoofd der politie te Scotland Yard, want in den loop der jaren hebben wij elkander uitstekend leeren kennen.”

„Maar nog niet zoo goed als de inspecteur van politie dit wel gewenscht had”, beweerde de journalist.

„Ik ben juist heden in de gelegenheid om u nader tot elkaar te brengen”.

Toen John C. Raffles, die een sigaret had opgestoken, hem aankeek, begon de journalist hem nadere verklaringen te geven.

„Ge hebt toch zeker wel van den verschrikkelijken moord gehoord, die voor eenige dagen in de Kings-Road gepleegd is op den millionair Smitson?”

Wij, journalisten, zijn er natuurlijk blij om, dat wij in dezen komkommertijd stof gevonden hebben om onze bladen te vullen.

Naar men tot dusverre vernomen heeft, worden er twee personen verdacht. Baxter, met wien ik gistermiddag nog een telephonisch gesprek hield, vermoedt, dat de kerels zich te Brighton ophouden. Hij wilde er heden nog naar toe reizen, om in alle stilte een onderzoek in te stellen.

Het is dus zeer goed mogelijk, dat hij met denzelfden trein gaat als wij”.

„Goed”, zei de Groote Onbekende, „dan zult ge wel zoo vriendelijk zijn om mij aan hem voor te stellen als Mr. Waller, correspondent van de „Echo de Paris” te Londen.

Ik hoop, dat gij er niets tegen zult hebben, mij als uw collega te beschouwen.”

Met een toestemmend gebaar legde de journalist de hand op zijn schouder.

„Wel neen, waarde Lord. Ik zou er mij over verheugen, als al mijn collega's zoo veel tact, genie en moed bezaten als gij. Buitendien weet ge wel, dat al de Londensche journalisten u vereeren. En ofschoon ieder van ons wel weet, wie gij zijt en waar ge woont, is er toch nog nooit iemand geweest, die dat heeft verraden”.

De Groote Onbekende knikt den spreker met een beminnenswaardig lachje toe:

„Zeker, mijn beste Wilston, en ik moet u openlijk bekennen, dat ik juist deze bijzondere vooringenomenheid van uw collega's op zeer hoogen prijs stel.”

De journalist begon zoo luidkeels te lachen, dat eenige voorbijgangers hem verwonderd aankeken.

„Daar zijn ook wel redenen voor, mijn beste vriend. Want wat zouden de couranten van Londen moeten beginnen, en waar zouden zij zoo dikwijls een onderwerp vandaan krijgen, als John Raffles hun daarvoor niet zoo dikwijls de gegevens leverde. Ik durf gerust beweren, dat Lord Edward Lister een der meest gewenschte medewerkers van de gezamenlijke journalisten van Londen is.”

„Ik zal het in mij gestelde vertrouwen dan ook in ieder geval trachten waardig te zijn”, antwoordde de Groote Onbekende.

Onder deze en dergelijke gesprekken hadden zij eindelijk het Victoria Station bereikt. En toen zij de breede trappen naar het station beklommen hadden en door de wijde hal naar het afsluitingshek gingen om bij het loket te komen, tikte de journalist eensklaps op den arm van Lord Lister en sprak halffluid:

„Als men van den duivel spreekt, rammelt hij met zijn ketenen. Daarginds staat waarachtig de dikke inspecteur van politie!”

„Waar?” vroeg John C. Raffles, terwijl hij belangstellend om zich heen keek.

„Ziet u hem niet op het perron staan, druk in gesprek met den conducteur?”

Lord Lister keek nog eens scherp naar de aangeduide plaats.

„Bedoelt ge dien zwaarlijvigen bejaarden heer met den witten baard en de beide stokken, waarop hij leunt?” informeerde hij, terwijl hij ongeloovig het hoofd schudde.

„Natuurlijk bedoel ik hem,” bevestigde de journalist. „Trouwens strekt het u niet tot oneer, dat zelfs uw scherpe blik hem niet heeft opgemerkt.”

Ik moet zelfs bekennen, dat het masker waaronder Baxter zich vermomd heeft, uitstekend is, en alleen het feit dat ik met den inspecteur van politie bijna dagelijks in aanraking kom, is er de oorzaak van, dat ik hem ten slotte in elke vermomming, ja zelfs in de onwaarschijnlijkste, onmiddellijk zou herkennen."

Op dit oogenblik nam de oude, jichtige heer afscheid van den conducteur, hinkte met moeite, op zijn beide krukken geleund, langs de waggons en stapte eindelijk in een ledige coupé eerste klasse.

De beide heeren hadden hem met aandacht gadegeslagen. Nu ging Wilston naar het loket.

„Kom spoedig, Lord. Het is hoog tijd, dat wij biljetten nemen. Want over drie minuten vertrekt de trein."

Zij stonden juist voor Baxter's coupé, toen men het eerste fluiten van de groote locomotief van den snel-trein hoorde.

Raffles trok de deur der coupé open en sprong in den wagen. Wilston volgde hem.

Langzaam reed de trein uit de hal.

De bejaarde invaliede had zijn krukken boven zich in het net gelegd, en was juist bezig zich het in de coupé zoo gemakkelijk mogelijk te maken.

Geërgerd keek hij naar de beide rustverstoorders, daar hij blijkbaar gehoopt had gedurende de reis alleen te blijven.

Lord Lister groette zijn reisgezel met een kort hoofdknikken, terwijl de journalist Wilston naar den inspecteur van politie toeging en hem met een kort „good morning, mr. Baxter" begroette.

De hoofdman van Scotland Yard sprong uit zijn hoek en keek den voor hem staande met een verdrietigen blik aan.

„Natuurlijk, Wilston! Waarheen men ook kijkt, daar zijt gij altijd te vinden, om een opzienwekkend hoofdartikel te schrijven.

Maar voor den duivel, hoe hebt ge mij toch herkend? Ik heb drie volle uren voor den spiegel gestaan en mij werkelijk verbeeld, dat mijn masker zoo schitterend was uitgevallen, dat zelfs mijn verbitterdste schuldeischers mij er niet uit herkend zouden hebben.

En nu komt ge mij hier goeden dag zeggen, alsof ik er net zoo uitzag als altijd!"

De journalist klopte hem op den schouder.

„Troost u met de gedachte, inspecteur, dat uw vermomming inderdaad prachtig is. Ik durf met iedereen een weddenschap aangaan, dat niemand in Londen u zou herkennen. Wij, journalisten, natuurlijk uitgezonderd.

Want gij weet toch, dat lieden van ons soort en beroep meer moeten weten dan een gewoon sterveling zich nauwelijks in zijn droomen kan voorstellen".

„Jullie, journalisten, heeft God de Heer in zijn toorn geschapen!" bromde Baxter boos. „Ik heb het u reeds meermalen gezegd: Ik zou er ik weet niet wat voor willen geven, als ik ergens een medelijdende ziel vond, die de gezamenlijke journalisten van Londen den nek zou willen omdraaien!"

Ik ben waarachtig een vredelievend mensch en wensch iedereen, die mij niet in den weg loopt, een zonnigen levensavond.

Jullie, journalisten, echter, ik kan het niet helpen, beste Wilston! — beschouw ik als een nagel aan mijn doodkist!"

„Wel, inspecteur", lachte de journalist met zijn diepe basstem, „dan begrijp ik niet, waarom er toch nog altijd afgunstige lieden zijn, die u reeds bij uw leven als een nagel aan hun doodkist beschouwen".

Daarna keerde hij zich, voordat de hoofdman van Scotland-Yard de beteekenis van deze woorden kon begrijpen, om en zeide snel:

„Veroorloof mij nu, dat ik u bij deze gelegenheid nog een door u zoo gehaten nieuwen collega voorstel."

En met een lichte handbeweging vervolgde hij:

„De inspecteur van politie van Scotland Yard — Mr. Waller, Londensch correspondent van de „Echo de Paris".

De beide heeren maakten voor elkander een buiging, waarbij de inspecteur van politie zijn afkeer dermate bedwong, dat hij den Grooten Onbekende de hand reikte en verklaarde:

„Het doet mij genoeg, kennis met u te maken, Mr. Waller".

„Het genoeg is geheel aan mijne zijde, mijnheer de inspecteur van politie", antwoordde John C. Raffles met een innemend lachje. „Ik ben pas sedert een half jaar in Londen, maar heb uw naam reeds zoo dikwijls hooren noemen, dat ik mijn collega Wilston bijzonder dankbaar ben, dat hij mij heden in de gelegenheid heeft gesteld, kennis met u te maken".

Met deze woorden, die voor Baxter zeer vleierend waren, won Raffles onmiddellijk diens hart; deze vond het nu raadzaam, de gevoelens, die hij zooeven had geuit, wat in te toomen.

„Overigens, Mr. Waller, zult u er wel van overtuigd zijn, dat mijn weezin tegenover de pers niet onvoorwaardelijk is.

Ik erken natuurlijk, dat er in uw vak een groot aan-

tal heeren zijn, met wie zelfs de inspecteur van politie van Scotland Yard het zich tot een eer zou rekenen, bevriend te zijn”.

Mr. Wilston moest zich goed houden om niet luid en spottend te lachen over deze aanmatigende woorden van Baxter.

En om aan het gesprek een andere wending te geven, vroeg hij:

„U gaat dus inderdaad naar Brighton, waarde inspecteur? Meent gij dan nog altijd, dat gij de beide schurken, die den millionair Smitson vermoord hebben, daar kunt vinden?”

Baxter was weer in zijn hoekje gaan zitten en de beide heeren namen tegenover hem plaats.

De chef van Scotland Yard beantwoordde deze vraag toestemmend.

„Zeker, Mr. Wilston”, zeide hij. „U zult misschien lachen, als ik u verklaar, dat mijne vermoedens meestal bewaarheid worden. Bovendien was ik, vanaf het eerste oogenblik, toen ik het bericht over den moord ontving, er stellig van overtuigd, dat ik de misdadigers te Brighton zou vinden.

Tot mijn spijt kon ik wegens zaken niet eerder van Londen weg. Maar u ziet, dat ik mij het eerste oogenblik ten nutte maak, om mij naar Brighton te begeven.”

De journalist zette zulk een twijfelachtig gezicht, dat Baxter reeds iets onaangenaams wilde zeggen.

Maar John C. Raffles kwam tusschen beide.

„U spreekt, mijnheer de inspecteur, over uw plannen; uw gedachten moet gij ten uitvoer brengen. Want in mijn veelbewogen leven heb ik dikwijls ondervonden, dat men het verstandigst doet, als men volgens zijn vermoedens handelt.”

„Daar hebt gij het!”

Baxter sloeg zich met de vlakke hand op de knie en keek den journalist zegevierend aan.

„Daar hebt u het, Wilston, mr. Waller staat ook op

dit standpunt. Zijt gij nu nog niet overtuigd, gij ongehoovige Thomas?”

„De uitslag hangt van het geluk af!” zei John C. Raffles.

„Jawel,” stemde de hoofdman van Scotland-Yard toe met een van genoeg stralend gelaat. „En de „Echo de Paris” is, naar zijn correspondent te oordeelen, de eenige verstandige courant der geheele wereld. Als ik weer in Londen terug ben, zal ik er mij onmiddellijk op abonneeren.”

Over het gelaat van den redacteur gleed een brutaal lachje.

„De „Echo de Paris” heeft alleen dit tegen, dat zij in de Fransche taal gedrukt wordt. Ik ben daarom bang, dat u niet al te veel genot bij het lezen daarvan zult hebben.”

De inspecteur van politie keek hem woedend aan. Het was hem hoogst onaangenaam, aan dezen vriendelijken en beminnelijken mr. Waller te moeten bekenen, dat hij van de Fransche taal geen woord kende.

En daarom sprak hij snel op trotschen toon:

„Ik denk, mr. Wilston, dat het geheel en al mijn zaak is, hoe ik het met de „Echo de Paris” en haar inhoud zal klaarspelen. In elk geval kan ik u verzekeren, dat in de Parijsche couranten een veel beschaafder toon wordt aangeslagen dan in de beruchte Londensche pers.”

John C. Raffles maakte een buiging voor dit compliment en smaakte het eigenaardige genoeg, dat de hoofdman van Scotland Yard zich gedurende het overige van de reis uitsluitend met hem bezighield.

Mr. Wilston trok zich in een anderen hoek der coupé terug, stak een sigaar aan en verdiepte zich in den inhoud van de ochtendbladen.

Voor de onaangename opmerkingen, die de inspecteur gemaakt had, peinsde hij op een gevoelige wraak. Raffles moest hem daarbij helpen.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De telegrammen.

Den volgenden ochtend trof men Lord Lister met zijn vriend, den journalist van de „Times”, Jimmy Wilston, op de Kurpromenade van de badplaats.

In witte strandcostumes, de panamahoeden diep op het hoofd, om zich voor de heete zonnestrallen te beschermen, de sigaretten tusschen de lippen, slenterden zij al pratend op de breede promenade heen en weer.

„Zeg eens, beste vriend, waar is toch eigenlijk onze goede inspecteur afgestapt?” informeerde de journalist.

„Hij nam aan het station te Brighton zoo haastig afscheid van ons, dat ik geen gelegenheid meer had hem naar zijn tijdelijk adres te vragen. Maar misschien weet u er meer van dan ik, want John C. Raffles weet altijd veel meer dan een Londensch journalist.”

De Groote Onbekende haalde de schouders op.

„Volstrekt niet, beste vriend. Uw bekentenis ver-schaft mij weliswaar veel eer, maar in dit geval weet ik juist evenveel als gij — namelijk niets!

Ik geloof echter, dat hij hier iemand heeft bij wie hij een schuilplaats heeft gevonden.”

De ander keek hem veelbeteekenend aan. „Gij bedoelt natuurlijk een vrouw,” veronderstelde hij. En toen de Groote Onbekende met een kort hoofdknikje dit bevestigde, ging de journalist voort:

„Ziet ge, die jacht op de vrouwen maakt mij zoo afkeerig van dezen man. Men kan Baxter ontmoeten, waar en op welken tijd ook, hij zal zich bijna altijd in het gezelschap van een vrouw bevinden. En daar deze dames meestal van tamelijk twijfelachtig gehalte zijn, gebeurt het niet alleen dat de inspecteur van politie zijn dienst op schandelijke wijze veronachtzaamt, maar hij blameert niet alleen zichzelf, maar ook de geheele Londensche politie.”

Hij keek peinzend naar de zee, die in onmetelijke uitgestrektheid voor hen lag.

„Kijk eens, Lord Lister,” vervolgde hij na een kleine pauze, „den oppersten ambtenaar van Scotland-Yard geheel en al van deze fout te genezen, zou een

taak zijn uwer waardig. En ik stel mij voor, dat zoo iets voor u, den Engelschen Tijl Uilenspiegel, een groote bekoring moet hebben!”

John C. Raffles begon spottend te lachen.

„Waarde vriend, ge zijt te goed bekend met mijn jarenlangen strijd tegen den inspecteur, om niet te weten dat ik al het mogelijke geprobeerd heb.

Niet alleen om den man bespottelijk te maken, maar omdat ik er van overtuigd ben, dat het geheele Engelsche volk door Baxter aan de kaak wordt gesteld.

Maar het heeft niets geholpen en ik heb reeds sedert lang de hoop opgegeven om dezen man nog eens tot betere inzichten te brengen. Mannen van zijn soort, die zoo volkomen verslaafd zijn aan den drank en aan de vrouwen, zijn niet meer te redden.”

De journalist sloeg met zijn wandelstok door de lucht.

„Dan begrijp ik niet, waarom de Lord-Mayor nog aarzelt dien inspecteur van politie oneervol te ontslaan.”

De Groote Onbekende antwoordde:

„Hij zou het waarschijnlijk reeds lang gedaan hebben, wanneer de regeering niet bevolen had om Baxter in zijn positie te handhaven. Men is er van overtuigd, dat de inspecteur nog gemakkelijker is dan de beste hofnar en ik moet openhartig bekennen, waarde Wilston, dat ik deze meening deel. Men moet Baxter slechts van den gemakkelijken kant beschouwen.”

De journalist maakte een beweging alsof hij boos wilde worden, maar hij bedwong zich.

„Het hoofd van de politie gelijkstaande met een hofnar; wij hebben het waarlijk ver gebracht!”

Lord Lister legde hem de hand op den schouder.

„Maar, waarde vriend, hoe kunt ge daar boos om worden? Als de koning er van overtuigd is, dat de geheele wereld slechts een groot krankzinnigengesticht is.... getuigt dat dan niet van zijn groote levenswijsheid?”

De journalist gaf geen antwoord en ook de Groote Onbekende zweeg.

Na een vrij lange pauze sprak hij:

„Om op een ander onderwerp te komen, dat mij veel meer interesseert, vraag ik u — of gij eigenlijk ook van meening zijt, dat de beide moordenaars van den millionair Smitson zich hier te Brighton bevinden?

Dat Baxter dit vermoedt, schijnt mij toch een beetje te gewaagd.”

„Ik geloof, dat de Londensche misdadigers niet zoo dom en onvoorzichtig zijn als de inspecteur meent”, gaf de gevraagde ten antwoord. „Als die kerels zoo dom waren, dan verdienden zij vrijgesproken te worden, als Baxter hen mocht arresteren.”

Wederom zwegen beiden een poos. Eindelijk zei Edward Lister:

„Ik heb lust om den tijd hier in Brighton te verdrijven met het bedenken van een nieuwen truc tegen Baxter.”

„Dat is een prachtig idee!” antwoordde Jimmy Wilston. „Het is maar de vraag hoe men de zaak moet aanpakken om den inspecteur van politie zooveel mogelijk belachelijk te maken.

Het beste zou wel zijn om ons plan in verband te brengen met den moord. Baxter is daarvoor expres naar hier gekomen”, merkte de journalist op en trok zijn panamahoed wat voorover.

De Groote Onbekende wierp het eindje van zijn sigaret in het water.

„Datzelfde idee heb ik ook reeds gehad. Wij moeten de grap beginnen met den inspecteur te vertellen, dat wij hem behulpzaam kunnen zijn bij de arrestatie der moordenaars.

Ik zou er mijn hoofd wel op durven verwedden dat de ezel daarop ingaat.”

„Hm”, zeide Jimmy Wilston eindelijk, „dat kunnen wij probeeren. Maar nu rijst de vraag, waar wij zoo spoedig mogelijk een paar moordenaars vinden? Als ik wist waar de heeren te vinden zijn, dan zou ik geen moeite ontzien hen persoonlijk uit te noodigen om deel te nemen aan onze grap. Ik ben ervan overtuigd, dat de heeren geestig genoeg zullen zijn om mijn voorstel aan te nemen.”

Lord Lister leunde tegen de borstwering, sloeg de beenen over elkaar en keek naar de golven die tegen de rotsen aansloegen. —

„Dan moeten wij maar trachten, een paar gewaande moordenaars te vinden. Maar om twee menschen op te sporen, die zich daartoe leenen, zal tamelijk moeilijk gaan. Want zoo gemakkelijk als u denkt, zal deze grap niet uit te voeren zijn.”

Jimmy Wilston dacht een oogenblik na, sprong toen op, sloeg Raffles hard op den schouder en riep, met een van blijdschap stralend gezicht:

„Ik heb het gevonden! Lord Lister, ik weet twee kerels!

Bij de directie van de „Times” zijn twee verslaggevers, jonge bengels, die per dag vijf shilling verdienen. Het zijn, voor zoover ik ze ken, een paar verstandige, vroolijke jongens, die zich er gaarne toe zullen leenen om een grap uit te halen.

Deze beide jonge collega's zal ik morgen hier laten komen. Als wij aan ieder van hen tien pond geven, loopen zij voor ons door het vuur.”

„All right”, zeide John C. Raffles. „Deze twintig pond neem ik gaarne voor mijn rekening. Ik acht het raadzaam om de beide jonge lieden te telegraferen, opdat zij morgen vroeg hier zijn.”

Jimmy Wilston verzocht zijn vriend om dan maar dadelijk mede te gaan en sprak:

„Laat ons dan onmiddellijk de telegrammen verzenden.”

Het telegram, dat men eenige oogenblikken later verzond, luidde als volgt:

„Komt dadelijk naar hier. Ge moet dat zoo geheimzinnig mogelijk doen. Niemand mag iets weten. Ik ben in het Victoria Hotel, tegenover het station.

WILSTON.”

Het telegram was geadresseerd aan Mr. Bill Goodwin en Mr. Percy Blackwell, London, „Times”.

Toen zij het telegraafkantoor verlieten, zeide de journalist:

„Nu zult u eens zien, hoe goed deze beide jongens zich van hun taak zullen kwijten. Het zijn een paar brave menschen, wien ik deze kleine extra verdienste gaarne gun.”

Zij waren weder op de promenade aangekomen en wilden juist afscheid van elkander nemen, toen zij opgeschrikt werden door het luid geroep van: „hallo gentlemen!”

Verwonderd keerden zij zich om en bemerkten den inspecteur van politie Baxter, die, met zijn hoed in den nek, naar hen toe kwam loopen.

Verheugd schudde hij beiden de hand. Zijn ontstemming over de reis van gisteren scheen geweken te zijn en het bleek, dat hij John C. Raffles met een bijzondere hartelijkheid groette.

„Eindelijk tref ik u toch”, riep de chef van Scotland Yard. „Ik heb u overal gezocht. Ik ben zelfs in

het badhuis geweest, maar — men heeft mij er uitgejaagd. Men heeft mij daar gezegd, dat ik mij verderen moest, omdat ik niet wilde bade.

Ik vind dat de badmannen te Brighton zeer onwellevend zijn. Zij bezitten geen greintje menschenkennis, want anders hadden zij toch wel moeten zien, wien zij voor hadden!"

Hij haalde diep adem.

„Welnu, ik heb die lieden behoorlijk op hun nummer gezet! Maar, bedenkt eens hoe onbeschaafd zij zijn — de badvrouw van het damesbad verklaarde, dat het haar onverschillig was of ik de inspecteur van politie van Londen of een kolendrager was. Ik had bij haar niets te zoeken en wanneer ik niet oogenblikkelijk maakte dat ik wegkwam, dan zou zij mij zoodanig in opspraak brengen, dat ik er nooit meer aan zou denken om terug te komen.

Ik heb natuurlijk niet verder met de vrouw gestreden, maar ben stilletjes weggegaan; dat was het beste antwoord dat ik haar geven kon en ik geloof, dat mijn houding een diepen indruk op haar gemaakt heeft. Want toen ik op de promenade nog eens naar haar omkeek, stond de oude vrouw nog op dezelfde plaats voor het badhuis om mij na te kijken. Zij zal zich niet op haar gemak gevoeld hebben toen zij begreep wien zij weggejaagd had."

De journalist antwoordde:

„Zeer juist, inspecteur. Gij hebt de beste houding aangenomen om uw stand hoog te houden. Vindt u dat ook niet?" vroeg hij John C. Raffles, die het geheele verhaal stilzwijgend had aangehoord.

Mr. Waller knikte toestemmend en zei tot Baxter:

„Ik ben dezelfde meening toegedaan en moet u er

mijn compliment over maken, dat gij de badvrouw juist naar waarde hebt behandeld."

De chef van Scotland Yard maakte een buiging.

„Ik moet nog eens zeggen, mr. Waller, dat ik er zeer verheugd over ben kennis met u te hebben gemaakt. Uw collega Wilston mag u wel dankbaar zijn, want sedert ik het genoeg had u te leeren kennen, gevoel ik de grootste achting, ja zelfs eerbied voor de journalisten!

Een stand, waartoe slechts de meest beschaafde en wetenschappelijke menschen behooren, verdient het om in de eerste plaats genoemd te worden als een der beste krachten van onzen modernen tijd!"

Jimmy Wilston was door deze woorden zeker in zijn gemoed getroffen, want hij haalde zijn zakdoek te voorschijn en bracht dien aan zijn oogen.

Maar de correspondent van de „Echo de Paris" maakte een diepe buiging en antwoordde:

„Het is de eerste plicht van de journalisten om de politie in haar strijd tegen de misdadigers bij te staan en haar te steunen waar het maar kan.

Deze eischen heb ik mij gesteld vanaf het eerste oogenblik, dat ik journalist ben geworden en ik heb daar nimmer berouw van gehad. Ik ben daardoor een beter mensch geworden en vraag u: wat zou de wereld zijn zonder politie? Wat zou Londen zijn zonder een James Baxter?"

Bij deze woorden maakte hij nogmaals een diepe buiging en Jimmy Wilston deed hetzelfde. Daarna keerden zij zich om en gingen heen.

De hoofdman van Scotland Yard bleef in de gloeiende zon, midden op de Kur-promenade staan, keek de beide heeren na en fluisterde herhaaldelijk:

„Wat een man! Wat een man!"

DERDE HOOFDSTUK.

Een vroolijke samenzwering.

Den volgenden morgen kwamen de beide jonge journalisten op den bepaalden tijd bij hun redacteur.

Bill Goodwin was een lange slungel, die er geheimzinnig uitzag, maar zeer zacht van aard was, terwijl zijn vriend en collega Percy Blackwell van middelbare grootte en in weerwil van zijn jeugd reeds tamelijk corpulent was.

Toen de redacteur, vergezeld van John C. Raffles, hen in de vestibule van het hotel ontving, ging de kleine Percy naar hem toe, drukte hem de hand en zeide:

„Wel, Mr. Wilston, u wenscht ons te spreken, dat is zeker over zaken? Heeft er misschien een kindermoord plaats gehad? Heeft men getracht de kas te plunderen? Zijn bejaarde menschen in het Kur-park overvallen en heeft men hun spaarpenningen geroofd? Heeft een uwer dames zich met een neger verloofd? Of heeft de Duitsche vloot een mislukten aanval op de kust van Brighton ondernomen? Zijn Duitsche spionnen.....?”

„No,” verklaarde de lange Bill Goodwin. „Je spreekt onzin, Percy. Ik zal je zeggen, wat er gaande is: Mr. Wilston heeft plotseling een millioen geërfd en nu wil hij ons beiden uitnoodigen om met hem een plezierreis langs de kusten der Middellandsche zee te maken, om daarna gedurende twee maanden naar Monte Carlo te gaan. Voor dat doel heeft hij zeker reeds vijftig duizend pond sterling beschikbaar gesteld.”

Bij deze woorden spuwde hij over de schouders van John C. Raffles heen, zoodat dit den neus raakte van een der kellners.

De kellner liep kalm verder en vergenoegde zich om den verslaggever vol bewondering aan te kijken omdat deze zoo goed kon raken.

Jimmy Wilston echter sprak:

„Gaat eens hier bij ons aan tafel zitten, boys!”

Toen zij dit gedaan hadden, ging hij voort:

„Je weet van den moord, die voor eenige dagen te Londen op den millionair Smitson gepleegd is. De moordenaars — men weet, dat het twee personen waren — heeft men tot dusverre niet kunnen arresteeren. De inspecteur van politie Baxter vermoedt echter, dat zij zich hier ophouden; hij beweert zelfs, dat stellig te weten. Maar dat is natuurlijk onzin. Hij is gisteren met denzelfden trein als wij naar hier gekomen en zoekt nu overal om de misdadigers te pakken. Hebt ge mij goed begrepen?”

„Wel,” antwoordde Bill Goodwin.

En Percy Blackwell beweerde beleedigd: „Wij zijn toch geen Londensche beambten van politie?”

„Allright,” ging de verslaggever verder; „let goed op! Mijn vriend Raffles en ik hebben besloten, om den chef van Scotland-Yard aan de kaak te stellen, daar wij hem zullen verklaren, dat wij de beide moordenaars hebben opgespoord en weten, waar zij wonen. Dan zal de inspecteur er zeker inloopen. Ik geloof stellig, dat wij zodoende een grap met hem kunnen uithalen.”

Percy Blackwell trok zijn beenen in de hoogte.

„Yes,” zeide hij kalm. „Wij zijn dan natuurlijk de beide moordenaars en de inspecteur moet ons natuurlijk arresteeren, opdat gij u met hem amuseeren kunt. Voor ons is dat niets mooi.”

De lange Bill Goodwin stiet hem aan, trok een gezicht als een buldog en zei:

„Zulk een wijsneus als jij moest zich stilhouden als hij zich in tegenwoordigheid van volwassen menschen bevindt!”

John C. Raffles nam het woord.

„Wij zijn juist van plan met u te doen zooals gij vermoedt, boys. Slechts met dit onderscheid, dat ge het niet voor niets zult doen, maar er ieder tien pond sterling voor zult ontvangen. Hoe denkt ge daarover?”

„Allright,” antwoordde Bill Goodwin. „Het is mij goed, mister. Al is het vooruitzicht van waarschijnlijk

eenige dagen te moeten brommen ook niet heel aangenaam!"

Maar de dikke Percy haalde de schouders op en beweerde, dat zaken toch altijd zaken zijn.

Daarop haalde John C. Raffles zijn portefeuille te voorschijn, nam daaruit twee banknoten van tien pond sterling en gaf daarvan aan de beide verslaggevers elk een.

Mr. Wilston, redacteur van de „Times", eindigde dit gesprek met de woorden:

„Dat is dus in orde, boys. Laat u in het Strand-hotel een kamer op de tweede étage geven. Gaat daar dadelijk heen en laat u inschrijven onder uw waren naam, want het is zeer goed mogelijk, dat wij dadelijk met ons werk een aanvang nemen.

Zorgt er vooral voor, dat ge een kamer krijgt, waarnaast een vertrek is, dat niet bewoond wordt. Dat moet later door den inspecteur betrokken worden en daar moet hij uw gesprekken kunnen hooren over den moord op den millionnair Smitson.

Ge moet vooral goed opletten en er voor zorgen, dadelijk op te merken als wij drieën, de inspecteur, deze heer en ik, in het vertrek naast dat van u komen. Ge moet dan dadelijk beginnen om over den moord te spreken. De inspecteur zal dan achter de deur staan en ieder woord hooren.

Richt alles zóó in, dat hij niets van het bedrog kan bemerken.

Ik geloof, dat ge nu genoegzaam ingelicht zijt, of hebt ge misschien nog iets te vragen?"

De beide reporters schenen niets meer te zeggen te hebben, stonden op, staken hunne banknoten van tien pond sterling bij zich, zeiden „good morning" en verlieten het hotel.

Een uur later gingen de beide samenzweerders naar James Baxter, die in een strandstoel zat en in zee keek. Hij had waarschijnlijk gehoopt, dat de misdadigers een boottochtje gemaakt hadden en zouden landen juist waar hij zat.

„Het is goed, dat wij u eindelijk treffen, inspecteur. Wij loopen reeds een paar uur rond!" riep Jimmy Wilston, terwijl hij voor den chef van Scotland-Yard boog.

De inspecteur keek beiden aan en vroeg eindelijk:

„Wat is er? Gij schijnt zeer warm te zijn."

De correspondent van de *Echo de Paris* was inderdaad buiten adem gekomen en gaf geen antwoord, doch haalde de schouders op, maar Wilston riep:

„U hebt goed praten, inspecteur. U gaat in een strandstoel zitten en kijkt naar het water, terwijl wij ons halfdood loopen om de misdadigers te vatten."

Mr. Waller scheen eindelijk ook weer tot adem gekomen te zijn, want hij wierp een verwijtenden blik op Baxter.

Baxter was opgestaan en vroeg, terwijl hij beefde van opgewondenheid:

„Welke misdadigers meent ge. Misschien wel....."

De redacteur van de *Times* ging in het zand liggen en sloot de oogen alsof hij weer kalm wilde worden.

„Ja, inspecteur. Ik bedoel dezelfde lieden, de beide kerels die den millionnair Smitson vermoord hebben!"

De hoofdman van Scotland Yard keek hem aan en vroeg of de misdadigers zich te Brighton bevonden.

„Ja, ze zijn hier, voor een paar uur zijn zij aangekomen en logeeren op de tweede étage in het Strand-hotel, maar u zit hier kalm bij het water en let op niets."

Baxters hart klopte. Hij liep in een kring om de beide in het zand liggende mannen en om den strandstoel heen.

„Dat wist ik wel!" riep hij zegevierend uit. „Ziet ge wel, Wilston, dat ik gelijk had? Erkent ge nu eindelijk dat de inspecteur van politie van Scotland-Yard nog wel iets meer kan dan brood eten? Als ge nu niet erkent, een nederlaag geleden te hebben, dan zijt ge onverbeterlijk en ik verheug er mij over, dat ik juist in tegenwoordigheid van uw vriend Mr. Waller zulk een groot succes behaald heb!"

John C. Raffles was opgestaan en verwijderde de vochtige zandkorrels van zijn panama-hoed.

„Wat denkt ge nu te doen, mijnheer de inspecteur?" vroeg hij.

Baxter maakte een beweging, alsof hij wilde weggaan.

„Ik wil van het politiebureau hier ter stede eenige agenten halen en de beide mannen dadelijk laten arresteren," gaf hij op kalmen toon ten antwoord.

De redacteur van de „Times" scheen niet meer vermoeid te zijn, want hij sprong op en hield den geweldige bij den arm vast.

„Bega geen dwaasheden, inspecteur. Wees vooral bedwaard! Een onvoorzichtig oogenblik kan de zaak doen mislukken. Tracht eerst met uw eigen ooren iets van de boosdoeners omtrent hun misdaad te vernemen."

En nu begon hij uitvoerig het plan te bespreken, dat hij dienselfden morgen met de beide verslaggevers had gemaakt.

De inspecteur van politie kon het van ongeduld om de moordenaars te arresteeren, bijna niet meer uithouden.

Maar Jimmy Wilston schilderde hem zijn ideeën zoo duidelijk en John C. Raffles ondersteunde deze woorden met zooveel kracht, dat de hoofdman van Scotland-Yard zich eindelijk bereid verklaarde, om vóór de arrestatie te probeeren, of men de gesprekken der misdadigers in een aangrenzend vertrek kon afluisteren.

„Maar ik wil u wel één ding verzekeren,” verklaarde hij eindelijk. „Als wij elkander hedenavond ontmoeten, dan breng ik mijn geladen browning-pistolen mede. Men kan nooit weten en ik ben niet van plan om een slachtoffer van mijn beroep te worden.”

De redacteur knikte toestemmend. Maar John C. Raffles verklaarde:

„Als u uit de gesprekken der beide mannen aanwijzingen genoeg hebt, dat zij inderdaad de daders zijn, dan moet u telegraphisch uw secretaris Marholm met een dozijn agenten ontbieden. Dan kan de arrestatie plaats hebben. Buitendien maakt het een beteren indruk als u in deze sensationeele moordgeschiedenis met voldoende strijdkrachten optreedt, dan wanneer gij geheel alleen de arrestatie zoudt doen.”

Met deze woorden had hij den inspecteur voor zijn plan gewonnen. Want als het volgens den wensch van Baxter was gegaan, dan had deze op iedere wandeling het geheele personeel van het hoofdbureau van politie uit voorzichtigheid om zich heen gehad.

VIERDE HOOFDSTUK.

Het ochtendgesprek.

Toen Baxter, begeleid door zijn beide vrienden, in het kantoor van het Strandhotel kwam, stond de boekhouder, een jong persoon, op, maakte een diepe buiging en vroeg wat de heeren verlangden.

De hoofdman van Scotland-Yard keek om zich heen, alsof hij vreesde voor ongewenschte luisteraars.

Daarna ging hij naar den boekhouder, boog zich voorover en fluisterde op geheimzinnigen toon:

„Er zijn heden in uw hotel twee jonge heeren aangekomen!”

De boekhouder maakte een bevestigende beweging:

„Ja, mijnheer en ik hoorde toevallig ook de namen der beide gentlemen: — zij heeten mr. Bill Goodwin en mr. Percy Blackwell, wonen beiden te Londen en vertoeven hier voor onbepaalden tijd.”

De inspecteur van politie knikte met het hoofd.

„Uitmunten. U hebt gelijk, Sir, dat zijn de namen van de beide lieden, die ik zoek,” verklaarde hij, ofschoon hij de namen nog nooit gehoord had.

„Mag ik weten wat u bedoelt en met wien ik de eer heb, mijnheer?” vroeg de boekhouder.

„De namen der beide gentlemen, die mij begeleiden, zijn voor u van geen belang, maar ik ben de inspecteur van politie van Londen en heb het plan om de heeren Goodwin en Blackwell te arresteren.” —

Jimmy Wilston, de redacteur van de „Times”, had onwillekeurig zijn hand uitgestoken, alsof hij den inspecteur voor diens onvoorzichtigheid een muilpeer wilde toedienen; maar Lord Lister hield hem nog ter rechtertijd terug, door den arm van den journalist vast te houden.

De boekhouder had hiervan niets bemerkt. Door de mededeelingen van Baxter was hij zoo getroffen, dat hij eenige oogenblikken noodig had om zich te herstellen.

„Arresteren!?” riep hij verschrikt. „Wat hebben deze beide menschen dan wel misdaan?”

De hoofdman van Scotland Yard legde de hand op zijn schouder.

„Het zijn de gewetenlooze moordenaars, die de vorige week in Londen den millionair Smitson vermoord en beroofd hebben!”

De elegante jonge boekhouder deed een schrede achterwaarts en hield zich vast aan het schrijfbureau. Hij was doodsbleek geworden.

„Moordenaars en roovers!” herhaalde hij. Hij verwijderde de hand van Baxter, die nog steeds op zijn schouder rustte en begon in het kantoor heen en weer te loopen.

„Moordenaars en roovers in ons huis! Alle logés zullen, zoodra zij dit gewaar worden, het Strand-hotel op staanden voet verlaten en dat nog wel midden in het seizoen! Wij zijn geruïneerd en kunnen ons hotel wel sluiten! Dat is verschrikkelijk, mijnheer de inspecteur, dat is verschrikkelijk!”

Den hoofdman van Scotland Yard schenen deze wanhoopskreten weinig belang in te boezemen. Wat kon hem het Strand-hotel schelen? Dat was hem onverschillig. Hij vroeg:

„Mij werd medegedeeld, dat de beide misdadigers kamer no. 23 op de tweede étage betrokken hebben. Komt dat uit?”

De jonge boekhouder kon geen woord zeggen. Hij maakte slechts een toestemmende beweging met het hoofd.

„Ja,” zeide hij eindelijk, terwijl hij voor zijn schrijfbureau ging zitten en den voor hem staanden Baxter nog steeds aankeek.

Thans begon Jimmy Wilston zich in het gesprek te mengen.

„Mijnheer de inspecteur van politie Baxter,” aldus sprak hij tot den boekhouder, „is niet van plan, de misdadigers onmiddellijk te arresteren. Zijn bedoeling is om te probeeren of hij heimelijk getuige kan worden van een gesprek tusschen de beide verdachten.

Hij wenscht zich daarom naar het aangrenzende vertrek te begeven in de hoop, dat dit vrij is.”

De boekhouder moest zich in zijn verwarring eerst

een oogenblik bedenken, voordat hij den inhoud dezer woorden begrepen had.

„Het is wel is waar vrij,” bevestigde hij op klagen-den toon, „maar ik vrees, ik vrees... dat het opzien verwekken zal en dat het den goeden naam van ons huis nog meer zal benadeelen.”

John C. Raffles, die zich tot dusverre stil gehouden had, verklaarde nu met een vroolijk lachje op het ge-laat:

„Het spreekt vanzelf mijnheer, dat alles wat wij in dit huis zullen doen met de meest mogelijke voor-zichtigheid en kieschheid zal plaats hebben. Wij hebben er geen belang bij om uw hotel in opspraak te brengen.

Maar daar staat tegenover, dat u moet inzien, dat wij onzen plicht te vervullen hebben.”

De jonge man stond op, reikte den Grooten On-bekende de hand, en bedankte hem:

„Ik ben erkentelijk voor uw vriendelijke woorden, mijnheer, en verzeker u, dat u er van overtuigd kunt zijn, dat ik de laatste ben, die u in den weg zal staan, als gij uw plicht vervullen wilt.”

Hij dacht een oogenblik na. Daarna hief hij moe-dig het hoofd op:

„Mag ik u verzoeken, mijnheeren, om mij te vol-gen? De beide lieden, waarop zulk een zware verden-king rust, bevinden zich op hun kamer. Ik zal u, vol-gens uw verlangen, naar het aangrenzende vertrek brengen.

De verbindingsdeuren tusschen de beide vertreken zijn alleen door een pluche portière bedekt, zoo-dat u volgens mijne meening bij volkomen stilte zeer goed in de gelegenheid zult zijn, ieder gesprek uit de andere kamer te hooren.”

Daarna zette zich de kleine stoet, met den boekhouder aan het hoofd, in beweging.

Op de tweede etage bleef de jonge hotelkeambe voor nummer 24 staan, draaide het electriche licht op en verzocht de heeren met een handbeweging om naar binnen te gaan.

De drie heeren voldeden aan zijn verzoek en ieder van hen deed moeite, om zooveel mogelijk de stilte te bewaren. Daarna werd de deur zonder geruisch, evenals men haar geopend had, weder achter hen ge-sloten, en de boekhouder verdween bijna onhoorbaar over de dikke loopers.

De hoofdman van Scotland-Yard keek eerst den redacteur Wilston en daarna zijn bijzonderen bescher-meling, den correspondent van de „Echo de Paris”

aan. Ieder van hen begreep het stille verzoek, dat in dezen blik lag opgesloten.

En als vanzelfsprekend nam ieder een der met leder overtrokken stoelen, die rondom de tafel stonden, plaatste ze vlak bij de portière, waarachter zich de verbindingsdeur bevond, en nam plaats.

John C. Raffles had een beweging gemaakt om zijn sigarettenetui uit zijn vestzak te halen, maar hij liet zijn hand halverwege weer zakken.

In het zijvertrek had zich iets bewogen. Men hoorde een zacht geluid, alsof iemand van zijn stoel opstond en een paar stappen door het vertrek deed.

En nu hoorden zij ook een stem die met korte, eenigszins heesche woorden sprak, waardoor Lord Lister onwillekeurig aan Bill Goodwin moest den-ken, aan dien langen, mageren jongen met het bru-tale gezicht.

„Voor den duivel, Percy,” sprak de stem.

„Ik begrijp niet, hoe je op de onnoozele gedachte gekomen bent om in dit vervloekte nest, drie uur van Londen verwijderd, je toevlucht te nemen.”

De aangesprokene lag zeker op één sofa, want de springveeren kraakten, toen hij op den anderen kant ging liggen.

„Bill, mijn zoon, lange ondeugd, begrijp je dan in het geheel niet, welk een fijn overleg dat is?

Juist, zoo dicht bij Londen wilde ik zijn!

Je kunt er van verzekerd zijn, en ik wed om een pond sterling tegen een uitgespogen pruimenpit, dat al de grenskantoren en havenplaatsen reeds met onze signalementen in kennis zijn gesteld.

De brave inspecteur van politie Baxter heeft zeker gedacht, dat wij onmiddellijk zouden probeeren, naar het buitenland te vluchten. Ik verklaar je, dat geen muis vandaag onopgemerkt over het Kanaal komt. Hier in Brighton kunnen wij ons zoo lang op-houden, als wij willen en zoolang de banknoten van duizend pond van den in vrede rustenden bankier daarvoor toereikend zijn.”

De drie mannen in het aangrenzende vertrek keken elkander veelbeteekenend aan.

„Hebt u gehoord, hoe een van de beide kerels, zon-der eenig vermoeden daarvan te hebben, ons zijn mis-daad bekende?” fluisterde de hoofdman van Scot-land-Yard opgewonden.

„Ja,” antwoordde John C. Raffles.

„En met welk eene afschuwelijke onverschilligheid sprak dit uitvaagsel der menschheid er over!”

En nu luisterden zij weer naar het gesprek der beide

moordenaars, dat nu weder een aanvang nam.

De eerste, die met den naam „Bill” werd aangesproken, zei nu op fluisterenden toon:

„Je kunt zeggen, wat je wilt, Percy, maar ik kan de gedachte niet van mij afzetten, dat de zaak voor ons nog een vervloekt slechten keer zal nemen.”

„Lafaard!” zei de andere hoonend. „Als ik er eenig vermoeden van had gehad, dat jij zoo angstig bent, dan had ik je liever zulk een trap gegeven, dat je naar de Schotsche Hooglanden gevlogen waart. Zoo iets is mij nog nooit overkomen. Jij hebt er eigenlijk niets aan gedaan. Voor zoover ik over de Engelsche wetten oordeelen kan, blijf je in elk geval buiten vervolging, en in het allerongunstigste geval zou men je hoogstens een paar jaar achter de tralies kunnen zetten.”

Bij deze woorden begon hij te lachen. „Want,” zei hij, „dat is voor jou niets nieuws, als ik mij niet vergis, heb je reeds gedurende acht jaar het voorrecht genoten, op kosten van den Staat te worden onderhouden en de uniform der gevangenen te mogen dragen.”

„Zoo,” bromde de ander met heesche stem; „maar ik ben in weerwil daarvan nog niet zoo gehard, dat het mij onverschillig zou laten, als ik dien vervloekten hond Baxter in mijn nabijheid zag.”

„Heb maar geen zorg, oude jongen,” lachte de ander. „Daarvoor zal je hier in Brighton geen angst behoeven te hebben.”

Daarop volgde een lange stilte, waarna een der twee ironisch begon te lachen.

„Wat ben je toch sluw, Percy. Je bent met je mond steeds vooraan, maar als het er op aan komt, dan.....”

„Om je spijsvertering te bevorderen, kan ik je mededeelen, dat ik tien minuten geleden uit dit venster den inspecteur van politie Baxter over het plein heb zien gaan. Naast hem liepen twee mannen en alle drie zijn hier het hotel binnengegaan.”

Op dit oogenblik hoorde men de canapé kraken. Hij, die er op gelegen had, moest zeker bliksemsnel zijn opgestaan.

„Spreek toch geen onzin!” riep hij en aan den toon zijner stem kon men bemerken, dat de spreker in doodsangst verkeerde. „Ik geloof, dat je reeds spoken ziet!”

„Waren het maar spoken, Percy! Maar jij zult wel gelooven, dat ik ten gevolge van nadere relaties met Scotland-Yard, den inspecteur Baxter reeds op vijfhonderd schreden afstands herken. Er is op de heele wereld slechts één persoon te vinden met zulk een be-

zopen gezicht als hij. En als het aan mij lag, dan was hij reeds lang van het aardrijk verdwenen; wie weet, misschien vind ik nog eens de gelegenheid om mijn wensch te kunnen volbrengen.”

In het aangrenzend vertrek hoorde men eenige beweging.

Wilston en John C. Raffles keken elkander aan en wendden hun blikken daarna op den hoofdman van Scotland-Yard, die tusschen hen in zat met gebalde vuisten en moeite had om niet in een geweldig vloeken uit te barsten.

Intusschen werd het gesprek in de kamer no. 23 voortgezet.

„Ben je er wel zeker van, je niet vergist te hebben?” vroeg de angstige stem nog eens.

„Ik wil er mijn ziel op verwedden, tenminste als dat artikel nog waarde heeft.”

„Ik wou dat de kerel een ongeluk kreeg!” riep Percy. „Wij zitten dus behoorlijk in de muizenval!”

„Een betere uitdrukking is er niet voor te vinden,” zei de andere.

„En meent gij, dat de beroerde inspecteur van politie voor ons hier is?”

„Dat durf ik nog niet beweren; maar het is mogelijk, dat hij vermoedens heeft en met zijn rooden neus hier rondsnuffelt. Misschien houdt hij het voor dringend noodzakelijk om zijn goeden naam door een groote vangst weer eenigszins te herstellen, omdat de groote John Raffles hem bijna elke week bespottelijk maakt.

En nu wil de idioot ons als bliksemafleiders gebruiken, alsof daarvoor niet genoeg andere brave jongens te vinden waren!”

„Bedank den Grooten Onbekende daarvoor,” bromde de ander.

Er ontstond weer een lange pauze.

Daarna vroeg de eerste:

„Maar wat kunnen wij nu doen, Bill, om uit de muizenval te geraken?”

Bill wist geen raad.

„Tot morgenavond moeten wij hier blijven om geen onnoodige vermoedens op te wekken en zullen dan morgennacht de vlucht nemen. Ik zal morgenmiddag zien of ik ons voor geld en goede woorden een zeil- of kleine stoomboot kan verschaffen. Op zee is het volgens mijn meening duizendmaal veiliger dan aan land.”

„En wat wilt ge met een zeil- of stoomboot doen?”

„Ons geluk beproeven. Bij kalme zee bestaat er voor

ons kans, om over het Kanaal te komen en om de Fransche kust te bereiken."

Zijn makker liep eenige keeren opgewonden door het vertrek. Toen bleef hij plotseling staan en stampte zacht met den voet.

„Het is een vervloekt gevaarlijke zaak, die je voorhebt," beweerde hij aarzelend.

Zijn medeplichtige begon weer op zijn eigenaardige manier te lachen.

„Wel, my boy, maar nog lang niet zoo gevaarlijk als wanneer wij hier blijven.

In het ergste geval drijven wij een paar uur op zee rond en worden dan door het een of ander stoomschip opgepikt; want in het Kanaal zijn altijd een massa stoombooten.

Ik ben in elk geval vast besloten om morgennacht in zee te gaan. Als je hier wilt blijven en wachten totdat men je pakt en gaat ophangen, dan zal ik je je geluk niet verstoren."

Wederom liep hij radeloos in het vertrek op en neer. Daarna hoorden de luisteraars, dat zij hun besluit met een handslag bezegelden.

„All right, Bill, zie dan maar om naar een boot, ik maak de reis mee!"

Na deze woorden ging hij weer op de sofa liggen en ontstond er een diepe stilte.

Zij, die zich in het aangrenzende vertrek bevonden, bleven nog luisteren; maar toen zij niets meer vernamen, stonden zij op en verlieten zacht het vertrek.

Onhoorbaar trokken zij de deur achter zich dicht.

Er werd geen woord gesproken, totdat zij in de vestibule kwamen, waar de boekhouder hen wachtte. Ongeduldig ging hij naar hen toe; hij verkeerde in vreeselijke spanning.

„Welnu?" vroeg hij.

De hoofdman van Scotland-Yard keek den boekhouder met zulk een vernietigenden blik aan, alsof deze zelf de zwaarste misdaad had begaan.

„Mijnheer, ik moet u mededeelen, dat mijn vermoedens en onderzoekingen tot een volkomen resultaat hebben geleid. De beide bewoners van kamer no. 23 zijn de moordenaars van den millionair Smitson. Wij zijn in de gelegenheid geweest, een gesprek van de misdadigers af te luisteren en er bestaat nu geen twijfel meer aan hun schuld."

De jonge man werd radeloos. Hij had moeite om te blijven staan.

„Had ik dat maar vermoed, dan zou ik nooit hebben toegestaan, dat deze menschen een voet in ons

hotel gezet hadden. Wat zal de directeur wel zeggen, als ik hem mededeel tot welk vreeselijk resultaat uw onderzoek heeft geleid. Hij zal dat niet overleven, want tot dusverre was het de trots van het Strand-hotel, alleen menschen uit den voornaamsten stand tot logées te hebben."

De inspecteur van politie gedroeg zich zeer officieel.

„Ik ben niet in staat om ten opzichte van uw hotel ook maar iets door de vingers te zien. Ik zal mijn plicht betrachten en moet het aan den tijd overlaten, welke gevolgen zullen voortvloeien uit het feit, dat u alle misdadigers opneemt."

„Wat zult gij dan doen, mijnheer de inspecteur van politie?"

De hoofdman van Scotland-Yard haalde de schouders op.

„U zult spoedig genoeg gelegenheid hebben om u van mijn maatregelen te overtuigen."

Daarna ging hij naar den jongen man toe, pakte hem bij de jas, keek hem aan en zeide:

„Gij weet nu, wie die beide mannen zijn. Eerst morgenochtend kan ik ze arresteeren. Tot zoo lang verzoek ik u om in alle opzichten het stilzwijgen te bewaren, ook tegenover uw chef. Ik waarschuw u er ook voor geen medelijden te krijgen en de misdadigers een wenk te geven, want daardoor zoudt gij als medeplichtige beschouwd kunnen worden!"

De jonge man maakte zich met een ruk vrij en trad een schrede achterwaarts.

„Mijnheer de inspecteur van politie, ik moet u dringend verzoeken, uw woorden eenigszins te matigen."

Maar de hoofdman van Scotland-Yard scheen niet te begrijpen, dat hij met zijn woorden wat te ver was gegaan. Integendeel, hij werd nog brutaler.

„Het is goed", zeide hij, „wind u maar niet zoo op. Ik weet, dat zulke jonge menschen als u spoedig beleedigd zijn. Maar daarmee bewijst gij u zelf een slechten dienst; want gij moest toch begrijpen, dat ik, als man van ondervinding, het karakter der menschen beter begrijp dan gij!"

U hebt in elk geval geen recht om tegenover mij zoo te spreken als u gedaan hebt. Want wat bent u; een eenvoudig boekhouder in een hotel. Als u eerst inspecteur van politie te Londen bent geworden, dan raakt ge er aan gewend, dat de Engelsche pers zich iederen dag met u bemoeit..., en ook dan eerst zult gij zoo bescheiden worden als ge behoort te zijn!"

Hij scheen niet te hooren, dat Wilston achter hem stond te hoesten.

Want hij keerde zich om, groette den nog steeds voor hem staanden jongen man en verliet de vestibule, gevolgd door den redacteur van de „Times” en John C. Raffles.

Toen zij op straat gekomen waren, vroeg de Grootte Onbekende op beleefden toon:

„Mag men weten, mijnheer de inspecteur, welke maatregelen u nu denkt te nemen? — U moet mij mijne nieuwsgierigheid niet ten kwade duiden, want ik acht het een groot geluk, dat ik thans aan uwe zijde mag staan en uw geniale maatregelen met eigen oogen mag aanschouwen. Dat is een groot genot voor mij en ik zal het gedurende mijn geheele leven onthouden.”

De chef van Scotland-Yard legde welwillend de hand op zijn schouder.

„Ik verzeker u nogmaals, Mr. Waller, dat het mij groot genoegen doet in u iemand te hebben leeren kennen, die zeker de meest sympathieke vertegenwoordiger van de internationale pers is.

Ik heb daarom ook geen redenen om mijn plannen langer voor u verborgen te houden, des te minder nog, omdat gij er zooveel belang in schijnt te stellen.

Dat is een verschijnsel, dat zich bij uw collega's niet heel dikwijls voordoet.”

Bij deze woorden wierp hij een blik op Jimmy Wilston, die met de handen in de zakken naast hem liep.

„Ik zal nu onmiddellijk mijn secretaris Marholm met de noodige agenten naar hier ontbieden en hem opdragen, zich morgen vroeg bij mij aan te melden. Ik verzeker u, dat wij dan binnen een half uur de hand op de moordenaars gelegd zullen hebben.”

De correspondent van de „Echo de Paris” sloeg zijn handen te zamen en keek met een verbaasden blik naar den hemel.

„Mijnheer de inspecteur van politie, ik sta er verbaasd over dat gij uwe maatregelen zoo kalm weet te nemen!”

Deze ontboezeming had ten gevolge, dat het gezicht van den hoofdman van Scotland-Yard vuurrood werd.

Baxter bleef midden op straat staan, reikte zijn beide begeleiders de hand en verklaarde:

„Ik moet tot mijn spijt nu afscheid van u nemen, mijne heeren, omdat ik het telegram aan mijn secretaris afzenden moet. Ik zal er u natuurlijk kennis van geven, als ik morgenochtend de misdadigers denk te arresteren. Tot zoo lang groet ik u, mijne heeren!”

Hij nam zijn hoed af, boog en stapte als een pauw langs de promenade.

Jimmy Wilston keek hem eenige oogenblikken lachend na.

„Drommels, lord Lister, de kerel is inderdaad onverantwoordelijk dom, niet waar?”

„Vreeselijk dom!” was het korte antwoord.

Gearmd slenterden zij naar de groote Kurzaal, waar heden het eerste bal van het seizoen zou plaats hebben.

Maar een uur later stonden er twee politie-agenten op de breede Kurpromenade, tegenover het Strandhotel opgesteld.

Zij liepen voor het hôtel op en neer, en hadden de oogen op de tweede etage gevestigd, waar de beide moordenaars van den millionnair Smitson uit het venster lagen, hun pijpen rookten en de voorbijgangers op de hoofden spuwden.

VIJFDE HOOFDSTUK.

In naam der wet.

Den volgenden morgen kreeg de badplaats een aanzienlijke versterking van politie. Want zooals Baxter had bevolen, kwam de „vloot” met twaalf agenten met den trein van tien uur aan.

Voor het station traden de agenten in het gelid. De „vloot” stelde zich aan hun spits; hij had zijn kleinen ronden hoed op het linkeroor, rekte zich uit, zette een barsch gezicht en schreeuwde:

„Gij moet bij drieën marcheeren, overeenkomstig het bevel van den heer inspecteur van politie, het linkerbeen het eerst! Dus opgepast, idioten, thans voorwaarts. Een — twee — drie!”

Daarop ging de troep voorwaarts.

Bij gebrek aan een sabel had de „vloot” zijn wandelstok als een geweer over den schouder gelegd; zijn dunne zomermantel fladderde vroolijk in den morgenwind.

Er ontbrak nog alleen muziek; ware die er ook geweest, dan zou men zich in een kleine Pruisische garnizoensplaats gedacht hebben.

Iets zoo grappigs als deze groote dikke kerels, met hun platte helmen en gele patroontassen op de dikke buiken, had men nog nooit in Brighton gezien.

Met dreunende stappen ging het detachement langs de Kurpromenade, begeleid door een jubelende kinderschaar.

De inspecteur van politie juichte, toen hij zijn manschappen zag aankomen.

„Bijna Pruisisch”, dacht hij met innige blijdschap, en in zijn vreugde nam hij de „vloot” dadelijk mee naar zijn kamer, onthaalde hem op een glas cognac en vertelde hem de geheele geschiedenis van den moord.

Het duurde zeker wel een uur voordat hij daarmee gereed was.

Marholm had alles zwijgend aangehoord. Toen zijn hooge chef eindelijk zweeg, zeide hij wantrouwend:

„Mij komt de geheele geschiedenis vreemd voor, inspecteur.”

„Waarom vreemd?” vroeg de chef van Scotland-Yard.

„Omdat Jimmy Wilston er bij is,” antwoordde de „vloot”. „Die is nogal uitgeslagen en heeft u, zooals u zich nog wel zult herinneren, reeds menige poets gespeeld.”

Baxter antwoordde met een veelbeteekenend schouderophalen:

„Dat begrijp jij weer niet, Marholm. Ik heb je toch reeds gezegd, dat de redacteur Wilston in de geheele geschiedenis slechts een ondergeschikte rol speelt.

Met zijn vriend, den Londenschen correspondent van de „Echo de Paris,” is het geheel iets anders. Dat is een flinke kerel, daar kunt ge allen een voorbeeld aan nemen. Die begrijpt zeer goed welk een edele, maar tevens moeilijke betrekking die van een inspecteur van politie is en welke eischen men stelt aan mijn verstand en mijn doorzicht. Dien man zal het nooit invallen om te beweren, zooals jij dikwijls doet, dat ieder mensch gemakkelijk in staat is de betrekking van inspecteur van politie waar te nemen.

Die man heeft slechts woorden van lof en bewondering voor mij over.”

De „vloot” maakte een wantrouwend gezicht.

„Deze omstandigheid getuigt tegen hem, inspecteur.”

Baxter werd vuurrood; hij sprong op.

„Wat wil je daarmee zeggen?!”

Marholm keek hem vertrouwelijk aan.

„Ik wilde daar alleen mede zeggen, mijnheer de inspecteur, dat het nog altijd in uw nadeel was als iemand u bewonderde.”

De hoofdman van Scotland Yard was dadelijk tevreden gesteld.

„Goed”, sprak hij, „je moet je altijd zoo uitdrukken, dat je woorden geen aanleiding kunnen geven tot misverstand.”

„Ik zal moeite doen om in de toekomst aan uw

verlangen te voldoen", verklaarde de „vloot" eenigszins verdrietig.

De inspecteur van politie was naar het venster gegaan, waar de agenten nog altijd voor stonden en zich lieten bekijken. Verscheidene minuten keek hij naar dit schrikwekkend tooneel, zooals eenmaal keizer Nero naar het brandende Rome keek.

„Ik heb de beide heeren, mr. Waller en mr. Wilston er reeds kennis van gegeven, dat zij mij hier voor het huis om elf uur moeten wachten", zeide hij eindelijk, terwijl hij naar de kamer terugkeerde en op de klok keek.

„Het is nu elf uur, en ik zie, dat mijn vrienden stipt op tijd zijn, want daar komen zij juist over het Kurplein. Ik denk, dat wij thans het recht zijn vrijen loop kunnen laten".

Bij deze woorden greep hij zijn hoed; de „vloot" zette den zijne ook op.

Twee minuten later werd de stoet bij het Strandhotel, dat vreedzaam zijn witte muren door de warme Julizon liet beschijnen, opgesteld.

Onmiddellijk werden alle uitgangen door politieagenten bezet, waarvoor ongeveer zes man noodig waren. Deze zes mannen haalden hun Brownings te voorschijn, keken ze na, zetten hun helmen recht, trokken de jassen glad en — wachtten op den vijand.

De overige zes man hield de inspecteur van politie bij zich en betrad daarna, gevolgd door de „vloot", den correspondent van de „Echo de Paris" en den redacteur van de „Times", de vestibule van het hotel, waar hem de directeur en de boekhouder handenwringend tegemoet snelden.

„Laat den weg vrij!" donderde Baxter.

De beide in den weg staanden werden op zijde geduwd, en daarna stormde de geheele troep met een aanloop de trappen op.

Op de gang der tweede étage werd eerst de reveille geblazen voordat men naar binnen ging.

„Jij gaat het vertrek binnen en beveelt den beiden kerels, zich over te geven, Marholm! Deel hun ook tegelijkertijd mede, dat iedere tegenstand nutteloos is, en dat wij hen bij de geringste vijandelijke beweging neer zullen schieten. Ik denk, dat dit wel indruk zal maken. Wat denkt gij daarvan, mijne heeren?"

De beide „oorlogscorrespondenten" vonden helaas geen gelegenheid, om hunne zeer gewaardeerde ideeën te uiten, want de „vloot" verzette zich levendig.

„Ik denk er niet aan, om mij in het hol van den leeuw te wagen, mijnheer de inspecteur. Ik heb vrouw

en kinderen en mag niet zoo gewetenloos zijn, deze arme, onverzorgde schepsels van hun eenigen kostwinner te berooven. Ik heb nog familieplichten, mijnheer! En ik zou een schurk zijn, als ik niet aan hen dacht, en mij door een paar ellendige spitsboeven liet vermoorden."

Baxter stond op het punt om zijn ondergeschikte een flinke muilpeer te geven. De „vloot" die dit zag, nam onmiddellijk een houding aan alsof hij wilde boksen.

Dit feit kalmeerde den strijd lust van den chef van Scotland-Yard. Hij gevoelde er niet den minsten lust in om zich hier in tegenwoordigheid van al deze lieden te laten bespotten. Het was reeds voldoende als dit onder vier oogen gebeurde.

En nu gebood hij op vrij kalmen toon:

„Ge zult doen, wat ik je beveel! Ik ben je chef en je moet mij gehoorzamen! Je bent in dienst. En hier heb je vrouw noch kinderen!"

„Neen, maar te huis," riep de „vloot" op hartroerenden toon. „En wat denkt u wel, inspecteur, dat er met mij gebeuren zou, als ik dood naar huis werd gebracht?"

„Dat is mij totaal onverschillig, brutale idioot!" donderde de inspecteur van politie, die nu in woede losbarstte. „Ik herhaal je nog eenmaal, je hebt hier te gehoorzamen, of de duivel zal je in stukken hakken. Het zou nog mooier zijn, als het reeds zoover gekomen was, dat ik een ondergeschikte eerst nog moest vragen om mijn bevel te gehoorzamen."

„Wat is dat toch voor een geweldig alarm hier buiten in de gang? Kunt ge dat niet ergens anders doen?" riep op verwijtenden toon een krakende stem achter hen.

Als de bliksem had zich de geheele troep omgekeerd. En toen zagen zij iets, waarover zij met recht verbluft waren.

De kamerdeur van no. 23 stond namelijk open en voor het raam stond een bijzonder lange, magere kerel, wiens haar hem in het gezicht hing en die slechts een onderbroek en pantoffels aanhad. Om zijn bovenlichaam had hij een handdoek geslagen.

Jimmy Wilston had nauwelijks deze wonderbare verschijning gezien, of hij begon luid te schreeuwen:

„Dat is een van hen!"

„Hoera!" schreeuwde Baxter, kreeg zijn pistool voor den dag en stormde op den langen slungel, die in handdoek en onderbroek gekleed was, los. Deze was door dezen plotselingen aanval schijnbaar verrast, want voordat hij zich kon verweren, lag hij reeds op

zijn rug en de dikke inspecteur over hem heen. En deze zwaaide met zijn revolver voortdurend in de lucht en brulde, alsof hij hem aan een spies wilde steken:

„Legt hem de boeien aan! Legt hem de boeien aan!”

Dat was het signaal voor het begin der vijandelijkheden.

Met donderend geweld wierp zich de gansche troep op den eenigen nog overgebleven vijand, die in bed lag en zijn morgenchocolade dronk.

De kop werd hem uit de hand gescheurd, het donkere nat langs zijn gezicht gesmeten, en daarna werd hij door zes sterke vuisten beetgepakt, gestompt, geslagen en geknepen, dat hem hooren en zien verging.

Na verloop van een minuut lagen de beide moordenaars, de een in zijn onderbroek, de ander in zijn hemd, zwaar geboeid op den vloer van het vertrek.

Een spiegel, twee stoelen en een tafel waren vernield, het bed door de chocolade bedorven, en een portière was naar beneden getrokken.

De zes agenten van politie hadden echter de helmen afgezet, wischten zich het zweet van hun voorhoofd en

waren bijzonder tevreden over het prachtige resultaat van den veldtocht.

„Zoo,” zeide Baxter, terwijl hij een zijner manchetten van den vloer oprapte, „haalt nu een rijtuig en jij, Marholm, moet er voor zorgen, dat de beide misdadigers onmiddellijk naar Londen gebracht worden. Je staat er mij met je hoofd borg voor, dat geen van hen ontvlucht.”

Jimmy Wilston was spoorloos verdwenen. De Londensche correspondent van de „Echo de Paris” ging echter naar den vermoelden inspecteur van politie, maakte een diepe, zeer diepe buiging en zei:

„Mijnheer de inspecteur Baxter, u bent een held, zooals de wereldgeschiedenis nauwelijks een tweeden kan aanduiden. Alle woorden van bewondering zijn te min voor zulk een heldenmoed en onversaagdheid!”

„Zeer aangenaam!” antwoordde de hoofdman van Scotland Yard.

Bill Goodwin en Percy Blackwell, die gewond waren, beweerden dat zij hun tien pond eerlijk verdiend hadden.

ZESDE HOOFDSTUK.

Een lauwerkrans.

Twee dagen later.

In de dienstkamer van het hoofdbureau van politie van Scotland-Yard was het dezen morgen buitengewoon rustig. De „vloer” zat begraven onder dikke bundels akten, terwijl de inspecteur van politie met zijn hoofd voorover gebogen zat boven een groot stuk papier, dat oogenschijnlijk een zeer gewichtig bericht behelsde.

De geweldige haalde eenige keeren diep adem, wischte zich met de slippers van zijn jas de dikke zweetdruppels van het voorhoofd en begon toen weer met zijn pen over het papier te krassen.

Eindelijk scheen Baxter gereed te zijn. Hij smiet den pennehouder op zij, ging achterover in zijn stoel zitten, kreeg een vel papier en zeide:

„Hoor eens, Marholm. Hierop staat het bericht over de arrestatie der beide moordenaars van den millionaire Smitson uit Kingsroad.”

De secretaris had zich eveneens op zijn stoel omgedraaid.

„Welk bericht, mijnheer de inspecteur?” vroeg hij verwonderd. „Sedert wanneer worden er te Scotland-Yard wegens het arresteeren van misdadigers bijzondere berichten verspreid? En — aan wien is dit bericht gezonden? Dit was tot dusverre toch alleen het werk van den rechter van instructie, die het procesverbaal daarna aan den lordmayor ter behandeling voorlegt.”

Zijn chef zweeg eenige oogenblikken, voordat hij met het antwoord voor den dag kwam. En dit klonk bijzonder kalm.

„Je hebt mij blijkbaar verkeerd begrepen, beste Marholm. Het bericht dat ik hier in mijn hand heb, is geen officieel stuk, maar — om zoo te zeggen — een persoonlijke kennisgeving aan de pers van mij.”

De „vloer” haalde de schouders op.

„Verontschuldig mijn bekrompenheid, mijnheer de inspecteur, maar van dit alles begrijp ik niets. Het is zeker iets nieuws, dat u hier wilt invoeren? Sedert

wanneer heeft het hoofdbureau van politie van Scotland-Yard ooit aan de pers omtrent hare bekwaamheid rekenschap gegeven?”

Baxter trachtte een lachend gezicht te zetten. Maar het gelukte hem tamelijk slecht.

„Ik ben eigenlijk verwonderd, Marholm, dat jij zoo moeilijk iets begrijpt; als je een weinig nadacht, zou je den samenhang van zelf vatten. Want — je bent toch twee dagen geleden ook mede naar Brighton geweest.”

Hij stak in het ooglopend langzaam, alsof hij tijd wilde winnen, een sigaar aan.

„Na de arrestatie der misdadigers verzocht Mr. Wilston, de redacteur van de „Times”, mij om hem voor zijn courant over deze moordgeschiedenis, of beter gezegd, over mijn flink optreden bij de arrestatie der beide moordenaars, een bijzonder bericht te zenden, dat hij dan in zijn courant zou plaatsen.

Ik was daartoe nog eerder bereid, toen ook zijn collega, Mr. Waller, de beminnelijke correspondent van de „Echo de Paris”, waarmede je toch ook hebt kennis gemaakt, dat verzoek met eenige woorden ondersteunde.”

„Ha zoo,” zei de „vloer” en trok een gezicht, alsof men hem op zijn likdoorn had getrapt. „Nu begrijp ik u eerst, inspecteur. Zooiets moet men toch niet aan een dom mensch vertellen.”

Hij wierp een schuinen blik op het vel papier, dat zijn chef in de hand hield.

„En dit is dus het bericht, waarmede u aan het verzoek van mr. Wilston voldoet?” vroeg hij.

De inspecteur van politie knikte toestemmend.

„Mag ik u dan verzoeken, mijnheer de inspecteur, om zoo goed te zijn, mij het bericht voor te lezen?”

Baxter keek hem met woedende blikken aan.

„Wat?” riep hij. „Ik zal jou een bericht voorlezen? Jij idioot, waarvoor houd je mij eigenlijk? Ben ik je secretaris en jij mijn chef?”

„Dit laatste zeker niet,” zeide de „vloer”. „Maar ik ben uw secretaris wel!”

„Prachtig, dat je dat nog weet!

Vraag mij dan in het vervolg niet zulke domme dingen!”

„U moet mij verontschuldigen, mijnheer de inspecteur, de rol papier in uw hand heeft mij op een dwaalspoor gebracht.”

„Die rol papier heb ik in een boekwinkel gekocht. En op dit papier moet jij nu een bericht schrijven. Beproof je hersens zoo goed mogelijk in te spannen, opdat er wat anders dan onzin voor den dag komt! Ga nu zitten en schrijf.

Ik wil nu eens zien, op welke manier je dit bericht zult samenstellen.

Als het je gelukt, het geheel en al naar mijn zin en tevredenheid te maken, dan geef ik misschien je werk in druk. Doe je uiterste best, want ik onderteeken het stuk met mijn naam!”

Hij gaf de „vloer” de rol papier en deze ging voor het schrijfbureau zitten, wikkelde het papier af en sprak:

„Wel, inspecteur, ik zal beproeven om aan de lezers van de „Times” een duidelijk bericht te verschaffen, en u gaat natuurlijk voor den schrijver door. Dus verontschuldig mij eenige minuten. Ik hoop u tevreden te stellen.”

Hij trommelde een oogenblik met zijn potlood op de tafel, krabde zich achter de ooren, zette een ernstig gezicht en begon toen te schrijven.

Nog geen half uur daarna, toonde hij den hoofdman van Scotland Yard zijn epistel.

Het luidde als volgt:

„Geheel Londen is door een belangrijk voorval in geestdrift gebracht.

Ruwe mannen omhelzen elkander, zachte vrouwen weenen vreugdetranen, kinderen vervullen de lucht met hun juichend triomfgeschreeuw. Want er is ons een geluk te beurt gevallen, een zorg is van ons afgewenteld, een last is van onze schouders genomen: de moordenaars van den millionaire Smitson uit de Kingsroad bevinden zich in handen der politie.

Apropos, politie? De Londensche politie en ik, hun verheven chef! Als ik er niet geweest was, zouden de moordenaars zich nog heden in hun vrijheid verheugen, zouden spottend de wet verder met voeten treden en zich zelfs verstouten om met de buitgemaakte banknoten van duizend

pond van het slachtoffer goeden sier te maken.

Daar heb ik echter een stokje voor gestoken — de gevangenis!

Ik heb de deugd weer op haar troon gezet. Ik heb de moraal beschermd, ik heb de rechtvaardigheid weder in haar achting doen rijzen en ik heb door deze moordgeschiedenis de kroon op mijn door God zoo rijk gezegend werk geplaatst! God! laat mij in vrede leven, daar mijn oogen dezen dag aanschouwd hebben!

Het was een zeer moeilijke taak, die wij op de met tapijten belegde gang van de tweede etage in het Strandhotel te Brighton met de twee kerels van het uitvaagsel der maatschappij hadden.

Doch de Heer hield beschermend zijn hand boven ons.

Den eersten moordenaar, wiens kleeren alleen uit een onderbroek en een handdoek bestonden, heb ik met levensgevaar neergebokst.

De tweede werd in zijn bed overrompeld, toen hij op kosten van zijn ontslapen slachtoffer zich aan een kop chocolade te goed deed.

Het was een moeilijke strijd, dien wij tegen de kolossale overmacht te voeren hadden.

Wanhopend hebben wij geworsteld, maar zijn roemvol uit den strijd gekomen. En dit alles door de hulp van God!

En het verheffendste in dezen strijd van de wet tegen de misdaad was het feit, dat het gevecht in tegenwoordigheid van eenige vertegenwoordigers der Londensche pers plaats vond. Zodoende werden deze heeren getuigen van mijn overwinning. En de herinnering aan den roem, dien ik des morgens in het Strand-hotel te Brighton inoogste, de herinnering daaraan zal de aanwezige vertegenwoordigers der pers tot hun laatsten snik bijblijven.

Ik verlang geen dank, want ik deed slechts mijn plicht. En als dit plichtsgevoel, waarvan ik doordrongen ben, met een goeden uitslag bekroond zal worden, dan heb ik dit behalve aan mijn buitengewoon verstand, slimheid en moed, alleen te danken aan den oppersten Gebieder van heelal, Aan Hem de eer!

Hiermede heb ik zelfs de eer mij te noemen,
JAMES BAXTER.”

De inspecteur van politie had dit geheele relaas zonder een woord te spreken aangehoord.

Toen zijn secretaris nu eindelijk zweeg, lag er een

grijnslach op zijn gelaat. Hij kon het niet langer uithouden. Hij sprong op, viel Marholm om den hals, gaf hem op iedere wang een kus en riep:

„Mensch, je bent een genie! Je bent een dichter, bijna zoo groot als ik! Wat je zoeven onder mijn leiding hebt klaargespeeld, is reeds persklaar. Dat kan onmiddellijk in iedere courant worden opgenomen! Het kan door het beschaafde publiek gelezen worden!

Dat zal mijn naam onsterfelijk maken!”

Hij hapte een paar keer naar lucht en legde toen zijn ondergeschikte de hand op het hoofd.

„Marholm, in dit uur vergeef ik je alles, wat je mij in den loop der jaren aan onaangename en beleedigende woorden hebt toegevoegd. Ik vergeef je ze, Marholm. Wij willen vrienden worden!”

De „vloot” pinkte een traan weg.

„Dat geve God!” sprak hij.

Daarna stond de hoofdman van Scotland-Yard op,

deed zijn mantel om, zette zijn hoed op, stak het artikel van Marholm in den zak en zeide:

„Ik verlaat nu het bureau om mij persoonlijk naar Mr. Wilston te begeven en hem het stuk te overhandigen. Ik kan niet bepaald zeggen of ik vandaag nog terug kom. Mocht dat niet het geval zijn, dan kan ik toch gerust wezen, omdat ik weet, dat jij mijn zaken goed zult behartigen. Tot wederziens!”

De „vloot” stond op, maakte een beleefde buiging en antwoordde:

„Laat spoedig weer iets van u hooren, mijnheer de inspecteur. Misschien stuurt u mij nog wel een ansichtkaart?”

De hoofdman van Scotland-Yard verliet het hoofdbureau van politie. De „vloot” ging echter naar het aangrenzende vertrek, nam plaats op de canapé, stak zijn pijp op en rustte uit van de vermoeienissen zijner werkzaamheden.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De journalistenclub.

Dien avond waren al de leden van de journalistenclub, voor zoover zij geen nachtdienst hadden, bijeen in de clubzalen, die zich in de kleine villa van de Victoriastreet bevonden.

Het laatst verscheen Jimmy Wilston, die zijn collega's groette en daarna plaats nam aan de groote tafel, waar de leden omheen zaten.

Men overstelpte hem onmiddellijk met de vraag of hij nog geen bericht ontvangen had omtrent Bill Goodwin en Percy Blackwell.

„De arme jongens zullen nog wel twee of drie dagen in arrest moeten blijven, totdat men met het onderzoek zoover gevorderd is, dat zij hun identiteit kunnen bewijzen.”

De politieke verslaggever van de „London-News” sloeg met zijn hand op de tafel:

„Gentlemen, het is, als men het goed bedenkt, toch eigenlijk een schandaal, hoe langzaam onze autoriteiten werken.

Mij dunkt, dat men er mede moest beginnen om zich op de hoogte te stellen van de identiteit der gearresteerde personen.”

Zijn vriend, de naast hem zittende uitgever van een Londensch sportblad, maakte een afwijzende handbeweging.

„In zekeren zin heb je gelijk, mijn waarde Alganon. Deze persoon is — —”

Hij zweeg, want Jimmy Wilston was opgestaan en riep, toen er stilte gekomen was:

„Gentlemen, ik had het mooiste bijna vergeten!”

„Wat dan, Jimmy? Vertel ons dat, Wilston!” riep men van alle kanten.

Het antwoord, dat Jimmy gaf, was, dat hij een groot vel papier uit zijn portefeuille haalde, dit voor zich op tafel legde en ontvouwde.

„Ge zijt zeker allen op de hoogte van het avontuur, dat mijn vriend John C. Raffles en ik beleefd hebben.

Ge weet verder ook, dat wij door middel van twin-

tig pond sterling en van de medewerking van Bill Goodwin en Percy Blackwell, ons doel bereiken konden om den hoofdman van Scotland Yard de beide moordenaars in handen te spelen.

De geheele geschiedenis is niets dan een grap, die de Groote Onbekende en ik uitgehaald hebben. Ik geloof aan den wensch van al de hier aanwezigen te voldoen, als ik er voor zorg, dat Baxter zooveel mogelijk geblameerd wordt.

Ik heb de eerste stappen daartoe reeds gedaan. Op mijn verzoek heeft de inspecteur van Scotland Yard namelijk reeds een bericht over de arrestatie der moordenaars naar de redactie van de „Times” gebracht. Om den avond op te vroolijken, zult u mijneheeren, mij wel toestaan u het bericht voor te lezen.”

Hij zweeg een oogenblik, nam het papier toen op en las onder het diepste stilzwijgen:

„Geheel Londen valt in een roes van vreugde op de knieën. Mannen omhelzen elkander, teedere vrouwen weenen vreugdetranen, kinderen vervullen de lucht met jubelkreten.... enz.

Het was interessant om de gezichten der clubleden bij het voorlezen dezer regelen te zien.

Toen Jimmy Wilston het volgende las:

„Ik verlang geen dank, want ik heb slechts mijn plicht gedaan. En als mijn plichtsgevoel mij dit groote succes bezorgde, dan heb ik dit alleen te danken aan mijn verstand, beleid, moed en aan den goeden God in den hoogen hemel.

Aan Hem zij de eer!

Ik zelf heb de eer te teekenen

JAMES BAXTER.”

Toen heerschte er eenige oogenblikken een doodsche stilte. Men keek elkander aan en legde de hand op het voorhoofd, alsof men er aan twijfelde, wel goed gehoord te hebben.

Daarna brak er een storm van kreten los; allen

sprongen op, schreeuwden, lachten en wisten van vroolijkheid niet wat zij doen zouden.

Midden tusschen deze vroolijke heeren stonden John C. Raffles en Jimmy Wilston. Men drukte hun de handen, prees hen en bewonderde de slimheid, waarmede zij het plan hadden bedacht, dat den inspecteur opnieuw aan den kaak stelde.

Toen er weer eenige stilte gekomen was, ging de chef-redacteur van de „London-News”, die een der verbitterdste vijanden van den inspecteur was, naar den Grooten Onbekende:

„Hoor eens, Mr. Raffles,” zeide hij luid genoeg om gehoord te kunnen worden, „wij zouden waarlijk een goed werk verrichten, als wij dien Baxter, die in zijn domheid meent een halfgod te zijn, eens een flinke les konden geven en hem onder het oog konden brengen, welk een groote zot hij is.”

„Allright,” antwoordde Lord Lister, „ik ben bereid, daartoe mede te werken.”

De chef-redacteur dacht een oogenblik na en zeide toen vastberaden:

„U behoort tot de grootste vijanden van den inspecteur van politie en onze wraak zal des te grooter zijn als gij zelve u er toe leenen wilt om Baxter te blameeren.”

Allen waren dit met den spreker eens en men zette zich dadelijk neer om het een of andere plan te bedenken.

Toen men lang genoeg gesproken had, zeide Jimmy Wilston:

„Op die manier komen wij niet verder. Ik heb er reeds iets op gevonden. Ik zal den inspecteur van politie binnen een half uur naar hier laten komen, want het is mij zeer goed bekend in welke beruchte lokalen hij zich iederen avond ophoudt.”

Hij wendde zich tot den Grooten Onbekende, die naast hem stond:

„Gij, Lord Lister, moet u in dien tusschentijd van een pruik en een baard voorzien en moet die zoo slecht aandoen, dat de inspecteur van politie dadelijk kan zien, dat zij valsch zijn.

Als ik hem naar hier gebracht heb, dan zal ik u beiden aan elkander voorstellen en hem zodoende de gelegenheid geven om zijn vijand John C. Raffles te arresteeren.

Ik wil er wel duizend tegen een op verwedden, dat hij deze gunstige gelegenheid om u te arresteeren laat voorbijgaan. Wij hebben dan het sprekendste bewijs, dat de persoon die te Londen de betrekking van in-

specteur van politie vervult, een groote ezel is.”

Zonder de meening van zijn vrienden en collega's te vragen, drong hij door hen heen, zette zijn hoed op, deed zijn mantel om en vertrok.

John C. Raffles, die hem gevolgd was, nam een rijtuig, om uit zijn villa in de Regent-street baard en pruik te halen; want in de journalistenclub waren dergelijke voorwerpen niet aanwezig.

Binnen een kwartier was hij terug in de club in de Victoria-street.

Lachend en schertsend vermomde hij zich nu, maar het kostte nog eenige moeite, om den baard en de pruik zoodanig op het hoofd te zetten, dat men dadelijk kon opmerken, dat zij niet echt waren.

Dit was eindelijk in orde gekomen en op hetzelfde oogenblik kwam Jimmy Wilston met den inspecteur binnen, welken hij had aangetroffen in een berucht huis in een der voorsteden.

In het vertrek heerschte een diepe stilte. Ieder was weer naar zijn plaats gegaan en keek naar de deur, waardoor de beide heeren binnenkwamen.

De hoofdman van Scotland-Yard scheen weer door den drank beneveld te zijn, want hij was vuurrood in zijn gezicht en zijn oogen stonden waterig.

„Mijneheeren, ik heb het genoeg u een nieuwen, in onze kringen hoog geëerden gast voor te stellen: den inspecteur van politie Baxter. Ik hoop, dat gij u er allen over verheugen zult, dezen bekwamen ambtenaar eenige uren in ons midden te zien,” sprak Jimmy Wilston.

De inspecteur maakte verschillende buigingen en al de leden van de club deden eveneens.

Er ontstond een oogenblik pauze, terwijl Baxter verlegen nu den een, dan den ander aankeek.

De chef-redacteur van de „London-News” brak de stilte af, ging naar den inspecteur toe en zeide:

„Mijnheer de inspecteur van politie, wij weten de hooge eer, die u ons heden met uw bezoek bewijst, naar waarde te schatten. En om u dat te toonen, hebben wij besloten, u den avond aangenaam te maken, door u in gezelschap te brengen van iemand, dien u sedert eenige jaren dag en nacht zoekt.”

Hij zweeg een oogenblik en vervolgde toen:

„Ik bedoel met John C. Raffles!”

De inspecteur van politie zette groote oogen op en keek den voor hem staanden heer met zulk een onnoozel gezicht aan, dat deze zich bedwingen moest om niet te lachen.

Eindelijk zeide Baxter stamelend:

„Met wien — wilt u — mij — kennis laten maken?”

„Met John C. Raffles, den Grooten Onbekende,” herhaalde de chef-redacteur van de „London-News”.

Nu scheen er leven in den inspecteur te komen. Hij ging naar den journalist toe, greep hem bij zijn jas en vroeg:

„Is Raffles hier? Is die schurk in uw club gekomen? Zeg mij waar die kerel is, opdat ik hem dadelijk kan arresteren!”

De chef-redacteur maakte zich van Baxter los en deed een schrede achterwaarts.

„Ik moet u er attent op maken, dat ik het niet mag dulden, dat menschen, die zich in onze club bevinden, beledigd worden. Ik ben overigens bereid, aan uw wensch te voldoen.”

Hij wees naar iemand achter de tafel en stelde voor: „John C. Raffles.”

Bij deze woorden stond een oude heer, die een lorgnet en een vollen baard droeg, op en maakte een buiging.

De hoofdman van Scotland-Yard had een beweging gemaakt alsof hij den ouden gentleman wilde grijpen.

Maar hij bleef staan, legde de hand op zijn voorhoofd, zoodat het scheen alsof hij zich wilde bedenken.

Hij wendde zich tot den chef-redacteur, legde zijn hand op diens schouder en zeide:

„Waarde vriend, ik ben de inspecteur van politie van Londen en moet een goed geheugen hebben.

Die heer is de Londensche correspondent van de „Echo de Paris”, mr. Waller, van wien ik eenige dagen geleden te Brighton afscheid genomen heb en dien ik hoogacht.

Ik geloof, dat gij u een kleine scherts wilt veroorloven, maar zooals gezegd, ken ik dien heer te zeer van nabij, om goed te weten, dat hij — John C. Raffles niet is!”

Jimmy Wilston, die alles zwijgend had aangehoord, mengde zich nu in het gesprek.

„Maar ik verzeker u nogmaals, mijnheer de inspecteur, dat die heer wel degelijk John C. Raffles is. Ik geloof, dat u mij genoegzaam kent voor iemand, die nooit iets beweert zonder overtuigd te zijn!”

De hoofdman van Scotland-Yard haalde lachend de schouders op.

„Doe maar geen verdere moeite, mijn waarde Wilston. U ziet toch wel, dat ik uw grap dadelijk begrepen heb.

U hebt er zeker geen rekening mee gehouden dat ik,

de inspecteur van Londen, een buitengewoon scherp blik heb.”

Toen de redacteur van de „Times” hem nogmaals wilde tegenspreken, greep James Baxter hem bij den arm en wees naar den Grooten Onbekende, die nog altijd roerloos achter een tafel stond.

„Opdat u zult zien dat er niets aan mijn oogen ontgaat, maak ik u er op attent, dat mr. Waller zijn mooien, langen, valschen baard scheef opgekleefd heeft en de pruik is eveneens een weinig te ver naar achteren geschoven, want daaronder kan men het bruine haar zien.”

Het gezicht van den redacteur van de „Times” bleef ernstig.

„Weigert u dus om John C. Raffles, den Grooten Onbekende te arresteren, hoewel wij u daartoe in de gelegenheid hebben gesteld?”

„Natuurlijk!” antwoordde Baxter lachend. „En opdat u zult zien, dat ik zelf wel een grap kan uithalen, wil ik mijn geachten vriend Waller een groote eer bewijzen.”

Hij deed een schrede vooruit, zoodat hij vlak bij den journalist stond.

„Mijnheeren, ik verzoek u om uwe instemming te betuigen met deze woorden: mijn geachte en door mij zeer gewaardeerde vriend, die zich in uw midden bevindt, John C. Raffles, zal leven! Dat hij leve!”

Gedurende een oogenblik heerschte er een diepe stilte in het vertrek.

Alle aanwezigen schenen eerst niet den toestand te begrijpen.

Maar spoedig brak er een oorverdoovend gejuich los. Allen schreeuwden en lachten dooreen en toen er ten slotte een groot aantal flesschen champagne op de tafel gebracht werd, bereikten de algemeene vroolijkheid haar toppunt, vooral toen de inspecteur op Raffles toetrad, hem omhelsde, op beide wangen kuste en met een heesche stem riep:

„Waller — Raffles — mensch — oude nachtuil — ik vind, dat het de grootste onzin is, als wij elkaar nog met „u” aanspreken. „Jij” is veel vriendschappelijker, want vanaf het eerste oogenblik, dat ik je gezien heb, was je mijn beste vriend.

Jij bent de verstandigste van deze geheele bende. Allen moesten aan jou een voorbeeld nemen, dan zou het een genot zijn, inspecteur van politie te Londen te wezen!”

„Maar inspecteur”, zei Jimmy Wilston die in zijn nabijheid stond, „in uw eigen belang wensch ik, dat

er niet al te veel menschen gevonden worden, zooals uw nieuwe vriend er een is. Ik geloof, dat u dan spoedig uw pensioen zoudt vragen, want dan zoudt u iets moeten doen, waarvoor u niet geschikt bent, al stonden u ook tien Marholms ter zijde."

De hoofdman van Scotland-Yard zette zijn wijnglas zoo hard op de tafel, dat het brak en de wijn over het witte tafelkleed stroomde.

„Spreek vanavond niet over Marholm", riep hij.

„Marholm is een ezel, een idioot, die bovendien zeer brutaal is en die mij telkenkeere laat hooren, dat hij beter met politiezaken op de hoogte is dan ik.

Maar Raffles, John C. Raffles, met wien ik zooeven gedronken en geklonken heb, dat is een kerel, met wien ik opschieten kan. *Die* weet, wat hij wil!"

„Goddank", zei de hoofdredacteur van de London-News. „U bent verstandiger, dan ik gedacht had, inspecteur. Het is goed, dat ge uw meening omtrent John C. Raffles gewijzigd hebt. Ik ben er zeker van, dat, wanneer u nu bij uw meening blijft, u veel beter zult kunnen opschieten met dien Grooten Onbekende. Want uwe voortdurende twisten zijn doelloos."

De hoofdman van Scotland-Yard ging naar den spreker en sloot hem in zijn armen.

„U hebt gelijk, zoo gelijk als nog nooit een Londensch journalist gehad heeft."

Hij legde den vinger aan zijn dikken neus en dacht een oogenblik na.

Eindelijk zei hij:

„Vóór dat ik het vergeet, mijneheeren, moet ik u zeggen, dat ik hedenvoormiddag uw collega ben, al ben ik ook geen journalist."

Jimmy Wilston fluisterde Raffles in het oor:

„Het is eigenlijk een wonder, dat hij zich zelf niet veel hooger schat dan ons."

„Maar," ging de inspecteur voort, „hebt u dan nog niets gehoord van het bericht over den moord, dat ik hedenvoormiddag naar de redactie gebracht heb? Wilston heeft mij gezegd, dat dit bericht van de grootste schranderheid getuigde en dat hij wenschte dat ik zijn geregelde medewerker was. Ja, hij zou mij zelfs als speciaal verslaggever willen aanstellen en aan zijn courant een groote uitbreiding geven."

„Dat zou mooie berichten geven," fluisterde Wilston Raffles in het oor.

Inspecteur Baxter hoorde deze woorden niet.

Hij sprak verder:

„Ja mijne heeren, ik zou er trotsch op zijn, als ik in het vervolg zelf de berichten mocht schrijven over de groote misdaden, dan zoudt u nog iets goeds lezen. Ook mijn vader was goed uitgeslapen, want als wij, jongens, iets uitvoerden, dan wist hij ons altijd te betrappen."

„Dat is geen wonder," fluisterde Wilston, „want de domheid is dezen kerel aangeboren."

Baxter ging voort:

„Mijn talent heb ik geërfd van mijn vader; tot mijn spijt leeft hij niet meer, hij ligt in zijn graf. Hij heeft het niet beleefd, dat zijn zoon — ik" — hij sloeg zich op de borst — „die uit eenvoudige ouders geboren ben, een soort van Napoleon geworden ben."

„Bravo!" riep Wilston en klapte in de handen, waarmede al de aanwezigen instemden.

Zij konden zich bijna niet meer beheerschen van het lachen.

Maar den dikken Baxter rolden de tranen langs de wangen en daar hij meende, dat de tranen, die ook in de oogen der journalisten opkwamen, een gevolg waren van hun diep gevoel voor zijn groote talenten, ging hij naar Wilston, reikte hem de hand en zeide:

„Schreit niet, mijne heeren, hier voor de deur van uw club ben ik de groote criminalist en ik ben er trotsch op, als ge mij begroeten wilt als uw collega en als verslaggever."

Allen reikten hem de hand.

Daarna namen de twee oudste journalisten hem onder den arm en begeleidden hem naar de eetzaal, waar volgens Engelsche gewoonte tegen middernacht een koud souper werd opgediend.

Baxter hield hier, tot algemeene vroolijkheid en spot, een nieuwe redevoering en meende, dat hij al zijn collega's met jij en jou moest aanspreken.

Als John C. Raffles en Wilston, die hem in zijn beschonken toestand met een rijtuig naar huis brachten, er niet geweest waren, was hij dezen nacht zeker niet op bed gekomen.

Het laatste, wat zij van hem hoorden, toen zij hem in zijn kleeren te bed legden was:

„Het — gaat niet — vrienden — er — er is niets — is niets — boven de vreugde van een journalist. — Ik — ik — da — da — da — da — da —"

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Besluit.

Bam — bam — bam — bam, hoorde men de groote klok van het hoofdbureau van politie het negende uur slaan, terwijl de brave Iersche agenten uit de groote poort kwamen, en anderen naar binnen gingen om in dienst te treden.

Ook de detectives met stokken en parapluies gewapend, waaraan zelfs een zuigeling hen reeds herkennen kan, liepen de trappen van het gebouw op, om naar hun bureaux te gaan.

Een der laatsten was de „vloot”.

„U behoeft u niet zoo te haasten, mijnheer de secretaris”, riep een der dienstdoende agenten hem toe. „De oude is er nog niet.”

„Des te beter,” antwoordde de „vloot”, „dan kan ik ten minste het Ochtendblad lezen, waarin het bericht staat over de arrestatie van de beide moordenaars Bill Goodwin en Percy Blackwell.”

De agent bemerkte zeer goed dat bij deze woorden op het gezicht van de „vloot” een ironisch lachje kwam.

Marholm was nauwelijks in het bureau verdwenen, of de agent stuurde een jongen heen om het Ochtendblad te koopen.

De „vloot” was intusschen voor het schrijfbureau van den inspecteur gaan zitten en begon te lezen.

Het boezemde hem heden geen belang in, dat de cholera steeds naderbij kwam, dat de Czaar van Rusland te Friedberg was, of dat de Koningin van Nederland in dit jaar een troonopvolger wachtte, ja zelfs de laatste redevoering van den Duitschen keizer liet hem onverschillig.

Hij had zijn geliefkoosde pijp nog niet opgestoken. Met den hoed op het hoofd las hij vol belangstelling het bericht van Baxter over den grooten moord en zijn rol als Sherlock Holmes.

Hoe verder hij las, hoe meer begon hij te lachen. Hij trapte met de voeten en beet zich op de tong om het niet uit te proesten, omdat hij vreesde dat de inspecteur van politie elk oogenblik kon binnenkomen.

Hij had het bericht reeds twee malen gelezen, toen een luid gelach uit het vertrek der agenten tot hem doordrong.

Dat was het gevolg van het lezen van Baxters bericht.

Dezen morgen werd er overal in Londen, waar men het bericht van Baxter las, hartelijk gelachen.

Alleen de groote hoofdman van Scotland-Yard bemerkte van dit alles niets, maar lag, als een slachtoffer van zijn verslaggeversfeest, in een diepen slaap.

Zijn brave huishoudster Eulalia Quickebuik had verscheiden keeren te vergeefs getracht hem te wekken.

Na ontelbare ribbestooten, gelukte het haar eindelijk Baxter uit zijn bed naar de badkamer te krijgen.

De inspecteur trachtte weliswaar de badkamer te ontwijken, maar de brave Quickebuik liet hem niet los en, hoewel het volgens Baxters meening niet noodig was, moest hij toch een bad nemen.

Tegen den middag was hij eindelijk zoo ver heen dat hij per auto naar het hoofdbureau van politie kon rijden.

Met een gevoel van welbehagen ademden de in de gang staande Iersche agenten de alkohollucht in, die Baxter om zich heen verspreidde.

De dikke, Iersche politie-agent Mc Flenn zeide lachend tot zijn collega, die naast hem stond:

„Bij de ziel van mijn moeder, bij den heiligen St. Patrick, verzeker ik je dat ik gaarne van mijn verlof afstand zou doen, als ik mij ook eens zoo bedrinken kon als de inspecteur.”

De „vloot” had van de afwezigheid van den hoogen chef gebruik gemaakt om een flinken voormiddagslaap te doen; hij stond verschrikt op, toen Baxter in het bureau kwam.

„Waar zijn de couranten, Marholm?” vroeg hij aan de „vloot”.

Zoo vlug mogelijk overhandigde deze Baxter het

Ochtendblad en ook deze scheen geen belang te stellen in de cholera of in den Czaar, maar alleen in zijn eigen bericht.

Hij werd geheel en al ontnuchterd toen hij met vette letters zijn naam gedrukt zag.

Zijne oogen puilden uit hunne kassen, — ha —, dat was nog eerst eene eer. Thans had hij eindelijk bereikt, waarnaar hij zoo vele jaren verlangd had.

Maar de „vloot”, die bang was voor een uitbarsting van woede van den inspecteur, was voorzichtig en stilletjes uit het bureau geslopen, omdat het nu, tusschen twaalf en een uur, juist tijd was om te lunchen.

Hij ging naar een restauratie tegenover het hoofdbureau van politie.

Toen hij op straat kwam, werd juist de middageditie verspreid en de courantenjongens schreeuwden:

„Allerlaatste berichten!

Baxter wordt in de journalistenclub aan Raffles voorgesteld.

Baxter sluit vriendschap met Raffles!

Baxter wordt eerelid!

Een echte journalistenstreek!”

Als warme broodjes werden de couranten uit de handen van de jongens getrokken en de „vloot” kon nog slechts met moeite een exemplaar machtig worden.

In groote haast liep de „vloot” naar een der vertrekken, dat hij achter zich sloot en waar hij ongestoord genieten kon van den inhoud van dit artikel.

Eenige agenten van politie, die zich in een aangrenzend vertrek bevonden, werden opgeschrikt door het uitbundig gelach, dat van uit het gesloten vertrek tot hen doordrong.

Het was van de „vloot” die het bericht gelezen had.

De agenten keken hem verbaasd aan, toen hij hen

eenige oogenblikken later voorbijging en zich zoo snel mogelijk uit het gebouw verwijderde.

Toen hij bij de groote trap kwam, keek hij verbaasd op.

Verscheiden honderden personen, die de „vloot” onmiddellijk als journalisten herkende, stonden voor de trap en langs de „vloot” liepen mr. Wilston en John C. Raffles, om Baxter te verzoeken voor de deur van zijn hoofdbureau den dank der Engelsche journalisten te ontvangen, voor hetgeen hij als hun collega gepresteerd had.

Hun doel was om Baxter een goede les te geven en de grap tot aan het uiterste toe door te drijven.

De groote Baxter, die de middageditie nog niet gelezen had, ging er op in. Toen hij stralend van vreugde op de trap kwam, om zich aan het volk te vertoonen, werd hij met een luid hoera begroet.

Maar plotseling kwam een loopjongen naar hem toe, overhandigde hem de middageditie en zeide:

„John C. Raffles zendt u deze courant en verzoekt u om die in een lijst te laten zetten en boven uw bed te hangen.”

„Lees maar eens”, zeide Wilston.

Baxter begon het artikel, dat hem zoo bespottelijk maakte, te lezen.

Het bericht was niet zeer opbeurend, ieder woord was een zweeps slag; ieder woord trof.

De kreet van woede, dien hij uitte, werd overstemd door het gebrul der journalisten en van het publiek.

Baxter vluchtte weg en dacht er niets eens aan, dat hij alles weer had kunnen goedmaken, als hij koelbloedig genoeg geweest was om den lachenden, vlak voor hem staanden Engelschen Tijl Uilenspiegel, John C. Raffles, te arresteren.

Door de liefde.

Ofschoon de Junizon vroolijk scheen over het terras van den tuin der voorname villa, en in het park de bloemen met de heerlijkste kleuren prijkten, lag over het gelaat van den fabrikant een droevige blik gespreid.

De oude heer had de courant op zijn knieën laten vallen en keek peinzend naar het groen van den prachtigen tuin, waarachter in de verte de bergen schemerden.

„Waaraan denk je toch?” vroeg de dame met het grijze haar, die aan het werktafeltje zat, en ze keek haar echtgenoot aan.

„Ik lees onder de gemengde berichten den naam van iemand, die in de uitoefening van zijn beroep als electro-technicus een ongeluk overkomen is, doordat hij in aanraking kwam met den electrischen stroom. Zijn naam is Eichenauer”

„Heeft die man een gezin?”

„Hier staat dat hij weduwnaar is. Maar het ongeluk zelf houdt mijn gedachten minder bezig, want dergelijke dingen komen in een groote stad dagelijks voor. Maar de naam en ook de leeftijd: 45 jaren, kloppen volkomen.”

„Je maakt mij nieuwsgierig. Heb je den man gekend? Hoe heette hij?”

„Eichenauer. Of ik hem gekend heb weet ik niet. Wel iemand, die dezen naam droeg. Ik heb je zeker vroeger wel eens van hem verteld, maar in den loop der tijden zul je het wel vergeten hebben.”

„Als je mij wat op weg helpt, zal ik het mij misschien wel herinneren.”

„Het zal misschien vijf en twintig jaar geleden zijn. Mijn fabriek was destijds nog heel klein en de financiële crisis, die er destijds heerschte, dreigde mij te ruïneren. Nu herinner je je het zeker nog?”

„O ja, zeer goed. Ik zag je strijden en kon je niet helpen!”

„In dien tijd vond ik de nieuwe sluiting uit, maar de modellen bevielen niet. Ik liet ze door verschillende werklieden gereed maken, het bleef altijd hetzelfde. Gedurende langen tijd probeerde ik het weer op een andere manier. Ik rekende en teekende steeds weer andere modellen, maar zonder succes. Ik was de wanhoop nabij, want alleen dit nieuwe artikel kon mij voor ondergang behoeden.

Op zekeren dag ging ik door de werkkamer. Mijn opzichter had het model aan een jong werktuigkundige gegeven, die eerst sedert eenige dagen was aangesteld.

De jonge man had dadelijk gezien, waar het aan haerde. Toen ik bij hem kwam, was hij juist met het veranderde model gereed gekomen. Ik was gered, maar verborg mijn vreugde daarover; ik nam mij echter voor den flinken jongen man, als de uitvinding opgang maakte, goed te beloonen. De opname van mijn uitvinding ging intusschen langzamer dan ik gedacht had, en in dien tusschentijd kwam de jonge werktuigkundige, door een ondoordachte daad, in aanraking met de politie.

Op zekeren dag werd hij van zijn werk gehaald, in arrest genomen en kreeg eenige maanden gevangenisstraf. Het speet mij om den man, maar ik was een echt egoïst, zoodat het mij genoeg deed, om de eer der uitvinding niet met hem te moeten deelen.

Later, toen de zaak goed marcheerde en daardoor de naam mijner zaak gevestigd was, dacht ik dikwijls aan dien helper en nam mij voor, uit te vorschen, waar hij zich ophield en te zien, of ik iets in zijn voordeel kon doen.

Maar het bleef steeds bij het goede voornemen, omdat andere zaken telken keere al mijn aandacht tot zich trokken.”

„Het is lang geleden, sinds je met mij daarover gesproken hebt. En denk je nu, dat de man dood is?”

„Dat weet ik niet. Tot voor eenige jaren kwam de naam Eichenauer niet in het adresboek voor. De persoon, die door den electrischen stroom gedood is, moet dus eerst later naar hier gekomen zijn.”

„Informeer eens bij de politie. Misschien is deze Eichenauer inderdaad je voormalige opzichter en als hij een gezin heeft, kun je aan de kinderen misschien nog goed maken, wat je bij den vader hebt verzuimd.”

„Je hebt gelijk! Ik moet vanmiddag toch naar de stad en zal dan aan het politiebureau informeeren!”

Heltman kwam er niet toe, zijn plan ten uitvoer te brengen. Even nadat hij het middagmaal had gebruikt, waarbij hij zeer vroolijk en opgeruimd was, omdat hij een telegram had ontvangen van de gelukkige geboorte van zijn derde kleinkind, gevoelde hij zich niet recht wel.

Spoedig daarna kreeg hij een aanval van beroerte en nog voor het ondergaan der zon was de mooie villa in rouw gedompeld.

Door het verdriet over den dood van haar man, waarmede zij veertig jaren lief en leed gedeeld had, en tengevolge van het verdriet, dat zij nu alléén was, was ook mevrouw Heltman ziekelijk geworden, zoodat zij in weinig zaken meer belang stelde.

De zoon, die nu de fabriek bestuurde, hield het daarom voor noodzakelijk, dat de moeder eenigen tijd op reis ging.

Daardoor geraakte ook het plan, dat haar echtgenoot voorhad, weer in de vergetelheid. En negen maanden verlieten.

De winter begon reeds afscheid te nemen, toen mevrouw Heltman haar villa weer betrok.

In de rijke buurt, waar zij woonde, trof men weinig kinderen aan. Slechts in een zijstraatje stonden eenige oude huizen, die door lieden uit den kleinen stand bewoond werden.

De kinderen, die daar woonden, moesten, wanneer zij naar school gingen, de villa's voorbij; hun kleeren en de bleeke gezichtjes pasten zeer weinig bij de weelde dezer huizen en mooie tuinen.

Op zekeren middag in de maand Februari gingen twee kinderen door de rijke buurt; het waren een twaalfjarige, magere jongen en een klein dik meisje.

De kleine had een ouden, kleurlozen kaatsbal in de dikke handjes. Twee bontgekleurde vogeltjes huppelden langs de straat.

De kleine wierp haar bal naar de beestjes en toen deze naar den anderen kant der straat rolde, liet het kind haar broertje los, om achter den bal aan te loopen.

Op hetzelfde oogenblik kwam een auto den hoek om.

De oudere knaap zag het gevaar waarin het kind verkeerde. In zijn angst liep hij het na; maar — het ongeluk was reeds gebeurd. De chauffeur had het kleine meisje over de straat zien loopen; in het laatste oogenblik kon hij de auto nog langs het kind sturen, maar de groote jongen liep voor de wielen, werd eenige schreden weggeslingerd en daarna ging de auto over hem heen.

Een oude dame stapte verschrikt uit de coupé -- het was mevrouw Heltman.

„Om 's Hemels wil, wat is er gebeurd, Martin?”

„Hij liep voor de auto. Hij wilde waarschijnlijk het kleine meisje in veiligheid brengen en kwam daardoor vlak voor de wielen!”

De jongen lag bewusteloos. Hij scheen vreeselijk gewond. Voorbijgangers hielpen hem op. Op bevel van mevrouw werd hij in de auto gelegd en zij reed mede naar het ziekenhuis, waar zij den jongen onder behandeling gaf.

De doctoren constateerden ernstige hoofdwonden.

De kermende jongen kon het adres van zijn woning en den naam van zijne ouders niet opgeven, zoodat de politie daarnaar informeren moest.

Den volgenden dag ging mevrouw Heltman weer naar het ziekenhuis en vroeg den naam van den jongen.

Hij heette Kurt Eichenauer.

Toen sprong de dame van haar stoel op. Opeens herinnerde zij zich het gesprek, dat zij met haar echtgenoot gevoerd had op diens sterfdag en op haar nadere informaties vernam zij het volgende:

De ouders van den jongen waren overleden. De vader was in het voorjaar verongelukt en had een dochttertje en een zoontje nagelaten. Beiden waren bij vreemde menschen uitbested.

In gedachten verzonken keerde mevrouw Heltman naar huis terug.

Nog denzelfden dag vernam zij van de politie de voormalige woonplaats van Eichenauer en nu werd het haar duidelijk, dat de verongelukte inderdaad opzichter bij haar man was geweest, aan wien fabrikant Heltman het succes van „zijn” uitvinding te danken had.

Mevrouw Heltman vernam spoedig waar het dochttertje verpleegd werd en nam het kind bij zich.

Het duurde meer dan vier maanden vóórdát Kurt hersteld was, daarna moesten de tuinier van mevrouw Heltman en diens vrouw hem verplegen. De jongen was nu spoedig weer beter en werd op een goede school gedaan.

Mevrouw Heltman stelde veel belang in hem en deed al het mogelijke om van Kurt een beschaafd mensch te maken, hetgeen haar trouwens ook gelukte.

De scherpe blik van den overleden vader der kinderen scheen op den zoon overgegaan te zijn. Reeds op jeugdigen leeftijd zocht hij naar verbetering van allerlei machinerieën. Hij hield zich vooral bezig met de verbetering der vliegmachines. Mevrouw Heltman koesterde daarom het plan om hem naar een technische school te sturen. Maar voordat dit plan tot uitvoering kon komen, zou een donkere wolk den levensavond der oude dame nog verduisteren.

De fabriek van haar zoon was niet met den tijd mede gegaan. De uitvinding van Heltman—Eichenauer was

verouderd, en dat was de oorzaak dat de eens zoo bloeiende fabriek niet meer op vasten grond stond en de eigenaar bezocht zijn bejaarde moeder om haar zijn zorgen mede te deelen en troost bij haar te zoeken.

Bij een dezer gelegenheden kwam hij ook in het kamertje van den jongen Eichenauer en doorbladerde diens teekeningen. Al konden deze niet in alle opzichten den toets doorstaan, toch zag hij daarin het groote, praktische nut.

De fabriekseigenaar nam eenige der teekeningen mede en toonde ze zijn deskundigen. Het gevolg daar-

van was, dat Heltman reeds na verloop van eenige maanden een rijkspatent ontving voor de nieuw door hem uitgevonden cylindervormige automobielen en luchtschepen.

Men fabriceerde het artikel, dat spoedig een reusachtigen aftrek vond.

De fabriek was gered!

Op haar sterfbed zei de moeder tot haar zoon:

„Vergeet den naam Eichenauer nooit! Zoowel je vader als jij zelf bent veel aan hem verschuldigd.”

De zomerreis.

Met opgeruimd gemoed schoof de jonge, vlijtige correspondent de laatste Engelsche brieven naar haar chef, den bejaarden advocaat Bentner.

„Nu begint toch eindelijk de vacantie,” zeide ze.

Hij keek haar vriendelijk aan.

„Hebt u reeds plannen gemaakt, juffrouw Mahr?”

Greta Mahr keek met geheimzinnige blikken door het venster.

„Vaste plannen heb ik nog niet gemaakt, mijnheer.”

„Maar u beschikt nu toch over kapitaal, juffrouw.”

„De drie duizend mark, die oom Eduard mij naliet, mag ik toch niet voor mijn plezier uitgeven!”

„Dan begrijp ik waarlijk niet hoe gij de kosten van uw reis bestrijden wilt. Uw salaris hebt ge toch zeker, zooals gewoonlijk, aan uw broeder den student gegeven.”

„Natuurlijk!”

„En wilt u dan toch op reis gaan?”

„Ik hoop van wel,” zei ze schertsend.

„Dan steekt er zeker weer een van uw geheime kunsten achter. Als u mij eerlijk zeggen wilt, dat u geen reisgeld hebt, dan zou ik er gaarne voor zorgen, dat u kosteloos een uitstapje kondt doen.”

„Ik ben zeer nieuwsgierig daaromtrent iets naders van u te vernemen?”

„Wilt gij mij dan uw vertrouwen niet schenken?”

„Dat zou ik wel willen, maar ik weet er zelve nog niets van, hoe het met mijn reis zal gaan.”

„Dan wil ik u mijn voorstel toch mededeelen. Her-

innert u zich nog dat u voor eenige weken een zekeren heer Remus moest mededeelen, dat hem bij testamentaire beschikking een groot kapitaal was toebedeeld?”

Zij knikte toestemmend.

„Het kapitaal was zoo buitengewoon groot, dat ik den brief niet licht vergeten zal.”

„De gelukkige erfgenaam was verscheiden keeren nier. Herinnert u zich dat ook nog?”

„Neen,” antwoordde zij eerlijk. „U weet wel, mijnheer, dat mijn werk niet vordert, als ik uw cliënten aankijk.”

„Maar als een van mijn cliënten u aankijkt?”

„Dat mag hij, wat kan mij dat schelen?”

„Wel, in dit geval heeft dat aankijken rijpe vruchten gedragen, want het is den heer Remus opgevallen, dat u er zeer bleek uitziet.”

„Welnu? Heeft hij misschien een beetje kleursel voor mij?”

De advocaat lachte.

„Zóó kunt u het ook noemen! Maar u weet wel, dat hij privaat docent is. Voorts is hij een bedaard persoon, die het liefst in de eenzaamheid leeft!”

„Voortdurend in de stilte te zijn vind ik ook heel prettig, mijnheer de advocaat”.

„Omdat ik uw voorliefde voor de stilte ken, wil ik u thans mededeelen, wat hij mij heeft opgedragen. U zoudt namelijk gedurende uw vacantie op de kleine boerenhofstede komen, die de heer Remus eveneens ge-

erfd heeft, om daar zijn bejaarde moeder den tijd een weinig te helpen verdrijven."

Greta Mahr had zich zeer moeten bekrimpen, toen haar na den dood harer ouders geen ander familielid was overgebleven dan haar eenige broeder, die in de medicijnen wilde studeeren.

Slechts door haar uitgebreide kennis en energie had zij de betrekking gekregen, waar zij sedert lang niet meer gemist kon worden.

Maar zij had ook nog veel moeten leeren en daarom deed zij bedaard de vraag: „Maar waarom meent die meneer Remus het toch zoo goed met mij?"

„Hebt u wel eens in den spiegel gekeken, juffrouw Greta?"

Zij bloosde.

„Kijk", zei hij goedig, „daar heb ik uw antwoord reeds. Laat ons dus maar veronderstellen, dat de heer Remus u genegen is en dat hij u daarom wil laten deelnemen aan zijn eenzaamheid."

„En hebt u er een oogenblik aan geloofd dat ik dit aanbod accepteren zou, mijnheer?"

„Waarom zoudt u het dan willen weigeren, juffrouw?"

Zij sloeg de oogen neer en zweeg.

Haar zeventigjarigen chef duidelijk te maken, wat er op zulk een oogenblik in het hart van een jong meisje omgaat, zou vergeefsche moeite geweest zijn.

Daarom zeide zij op beslist toon:

„Ik kan tot mijn spijt de uitnoodiging van den heer Remus niet aannemen. Wees zoo goed, hem dat te zeggen."

De oude heer Bentner was op het punt om boos te worden en iets van ondankbaarheid te zeggen, maar toen hij het meisje aankeek en een traan in haar oogen zag, fluisterde hij alleen iets, dat een verontschuldiging moest beteekenen.

Twee dagen later wandelde Greta Mahr met den goedgevulden rugzak „gewapend" door de groene velden. Op haar fijn, bleek gelaat kwam een blosje. Haar oogen fonkelden. Wat was zoo'n wandeling toch heerlijk.

Maar toch kwam er een schaduw over haar geluk. Zouden haar plannen verwezenlijkt worden? Tehuis in haar klein kamertje hield zij zich daarvan overtuigd. Maar hier in de buitenlucht dacht zij er ernstiger over. Doch hoe het ook afliep, zij wilde het ten minste probeeren.

Tegen den middag van haren eersten vacantiédag

klopte zij aan het venster van een klein huis, dat in het midden van een fraai aangelegden tuin stond en zeker een tuinier toebehoorde.

Een oud, gerimpeld vrouwengezicht kwam te voorschijn en vroeg:

„Wat verlangt u?"

Toen vertelde Greta Mahr, terwijl zij in het kleine kamertje stond, op welke manier zij een reisje wilde maken.

Het oude vrouwtje luisterde aandachtig met de hand aan het oor.

„Zoo", zei ze. „U verzoekt om een of twee dagen bij ons te mogen blijven en u wilt in het huishouden en in den tuin medewerken en verlangt daarvoor niets anders dan eten en drinken?"

„Zoo is het", antwoordde Greta Mahr. „Meer verlang ik niet."

„Dan zal het wel gaan, want de aardbeien moeten geplukt worden en ik heb al pijn in mijn rug."

De vlijtige jonge correspondentente plukte, totdat de zon onderging; toen ging zij eten en drinken en scheen zoo vroolijk en gelukkig, dat de oude tuinier, die nog hardhooriger scheen dan zijn vrouw, den tweeden dag zeide:

„U moest maar voor goed hier blijven, juffrouw. Wij zullen u behoorlijk betalen!"

Maar daarvan wilde Greta Mahr niets weten. Op den vierden dag nam zij den rugzak weer op en wandelde verder.

Thans klopte zij aan een grooter huis.

Daar kwam zij nog beter terecht dan bij den tuinier.

De jonge vrouw des huizes had haar been verstuikt en lag kermend in de kamer, terwijl de kinderen allerlei kattenkwaad uitrichtten.

Hier was zij bijna onmisbaar. Toen zij na verloop van vijf dagen weer verder wilde gaan, verzochten allen haar om ten minste nog een dag te blijven. Maar toen vertrok zij dan ook.

Onderweg ontwaakte in haar het verlangen naar de zachte kinderarmen, die zich zoo spoedig aan haar gewend hadden. Wat had zij toch een mooie vacantiereis. Het eerst volgende huis dat een paar mijlen verder stond, behoorde klaarblijkelijk aan gefortuneerde menschen.

De oude vrouw scheen haar voornaam toe, toen deze verwonderd en een weinig wantrouwend, op Greta Mahrs woorden antwoordde:

„Maar u bent ons immers geheel vreemd, mejuffrouw. Hoe kunnen wij u zoo maar in ons huis opnemen?"

Daarover moet ik ten minste eerst mijn zoon raadplegen. Het zou intusschen heel aardig van u zijn, als ge ons uit de verlegenheid wildet helpen. Mijn zoon zou namelijk gaarne iets willen dicteeren en ik heb de jicht in mijn oude vingers. Wilt u misschien wachten totdat hij te huis komt? Hij is nu naar de bosschen om daar wat uit te rusten."

Dat wilde Greta Mahr gaarne doen, want het scheen haar hier te bevallen. Zij bood aan, om de oude dame intusschen wat voor te lezen.

Zij had een zachte en aangename stem. De oude dame luisterde met de grootste aandacht en toen de zoon eindelijk te huis kwam, alles gehoord en de vreemdelinge gezien had, zeide hij:

„Ja moeder, laat haar maar blijven. Ik hoop, dat het ons niet zal berouwen."

En zij hadden er ook geen berouw van.

De volgende dagen verliepen snel. Greta Mahr had slechts weinig te schrijven en nog minder voor te lezen, want zij werd telkenkeere weer uitgenoodigd om in de hangmat in het bosch te gaan liggen.

Zij kende de namen van haar lieven gastheer en diens moeder niet en waarom zou zij daarnaar vragen? Het zou veel beter zijn, dat deze dagen geen blijvende herinnering in haar deden ontstaan. En toch deed het haar leed, als zij er aan dacht, dat deze gelukkige tijd bijna voorbij zou zijn.

De zoon des huizes ging nu en dan met haar wandelen, maar dan was het haar alsof de vogels op de boomtakken zwegen.

Op zekeren dag wist Greta Mahr zeer goed, dat zij haar jong hart, als tol voor de genoten gastvrijheid, hier achter zou laten en toen stond het ook dadelijk bij haar vast, dat zij vertrekken wilde.

Zij wilde onmiddellijk naar huis, terug naar haar

klein kamertje en dadelijk weer met haar bezigheden beginnen, ofschoon zij nog vier vacantiedagen had.

Haar gastheer en gastvrouw hadden daar niets tegen.

De zoon echter verborg zijn gezicht achter de courant en de oude vrouw begon te lachen.

Toen Greta Mahr den zak weer opgenomen had, verzocht de zoon, haar nog door het bosch te mogen begeleiden.

Zwijgend schreden zij over het zachte tapijt van mos en bloemen. Eindelijk echter bleef de jonge man staan en zei op zachten toon:

„U moet nu *toch* in mijn eenzaamheid komen."

Zij werd zeer bleek, leunde tegen een boomstam en vroeg:

„Bent u dan de heer Remus, die zoo veel geld geverfd heeft?"

„Jawel, dat ben ik. Maar wie bent u, mejuffrouw? Zal ik het u zeggen? U bent de bleeke lieve correspondente van den ouden advocaat, waarvan ik nu zoo veel houd, dat ik met mijn moeder over u gesproken heb. Wat was ik ellendig, toen Bentner mij uw weigering mededeelde. Maar eindelijk bent u, niets vermoedend, vrijwillig tot ons gekomen. Ik herkende u dadelijk. Als ik u alles verteld had, dan waart u misschien reeds dadelijk weggelopen. Maar nu wilt u zeker wel bij ons blijven?"

O neen, zij wilde weg; van schaamte wilde zij weg; van schaamte wilde zij vluchten. Maar hij nam haar plotseling in zijn armen en fluisterde haar in het oor:

„Kom, liefste, kom, terug naar moeder. Zij maakt een verlovingsmaaltijd gereed, want zij hoopt innig met mij, dat je meisjestrots voor mijn liefde zal wijken."

En dat gebeurde dan ook inderdaad.

De volgende aflevering (No. 100) bevat:
„Raffles als automaat”.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
 OVERAL VERKRIJGBAAR.

Het Vreemdenlegioen.

**EEN DUIVELSCH
VERBOND**

**LIST, BEDROG EN
GEWELD**

**AAN DEN INGANG
VAN DE HEL,**

**DE LAATSTE GROE-
TEN v/h VADERLAND,**

**DE LAATSTE
ANKERPLAATS**

**DE HEL VAN
SIDI-BEL-ABBES**

is het, dat de **slachtoffers van het Vreemdenlegioen** voor vijf jaren bindt.

zijn de lokmiddelen der **gewetenlooze werwers van het Vreemdenlegioen.**

in het fort St. Jean te Marseille, worden de **slachtoffers van het Vreemdenlegioen** het eerst ondergebracht. Dan begint de reis.

witte meeuwen, vergezellen het **transport der wanhopige recruten van het Vreemdenlegioen.**

van het leven: het fort St. Theresia in Oran, en de **laatste hoop van den kolonist** is verdwenen. Thans nadert

of Saida, de garnizoensplaats van de koloniale, en nu begint het **vreeselijk lijden, het Legioen.**

De waarheid omtrent het Vreemdenlegioen

vernemen de ongelukkigen, die zich door hun zucht naar avonturen of door gewetenlooze ronselaars of wegens begaan van kleine, in het vaderland bedreven, dwaasheden hebben laten verleiden of zich genoodzaakt zien om nu vijf jaar onder de Fransche vlag te gaan dienen, eerst nu.

Een derde slechts van het Vreemdenlegioen zijn Franschen.

————— **De soldij bedraagt 2½ cent per dag.** —————

80 op elke honderd koloniale zien hun vaderland nooit terug, rusten in vreemde aarde en zij, die terugkeeren, zijn ziek naar lichaam en ziel, want het aantal van hen, die in de woestijnen van Afrika, door het moordend klimaat van Tonkin, door de speren der Sakalaven in Madagaskar of door de Marokkaansche Kabylen zijn gevallen, **overtreft verre het sterftecijfer van den Fransch-Duitschen oorlog van 1870—71.**

Ontbering, ziekte, afzichtelijke wonden, onmenselijke discipline, afmattende tochten, strijd en de ellende, — dat is

Het loon van den koloniaal: Een graf in het woestijnzand!

Het verlangen om avonturen te beleven, drijft duizenden en nogmaals duizenden jonge mannen in het Vreemden legioen. Hun dorst naar roem, de zucht gevaren te trotseeren, worden op gruwelijke wijze bevredigd, **want het leven van den koloniaal is een aansenschakeling van avonturen en gevaren**, welke hij moet doorstaan onder barbaarsche wilde volksstammen, onder beesten in menschengedaante en onder verscheurende dieren. Daarom is het de bedoeling van dit werk door alleszins betrouwbare verhalen licht te verspreiden over de donkere gebeurtenissen die zich afspelen in het Vreemdenlegioen.

Ieder deel brengt een afgerond verhaal over de **avonturen der koloniale in het Vreemdenlegioen.** De geschiedenissen zijn op waarheid gebaseerd.

De Verhalen van het Vreemdenlegioen

zijn een getrouwe afspiegeling van de lotgevallen en het lijden van de Europeesche jongelingschap in het Legioen.

Ze zijn een waarschuwing voor Europa's zonen, want ons devies moet luiden: **Elke jongeling diene zijn eigen vaderland!**

De prijs van elke aflevering met gekleurden omslag is slechts 10 cents (25 centimes)

—•••— **Elke veertien dagen verschijnt een nieuwe aflevering.** —•••—

De titels der eerste verhalen zijn:

Afl. 1: Ten doode opgeschreven.

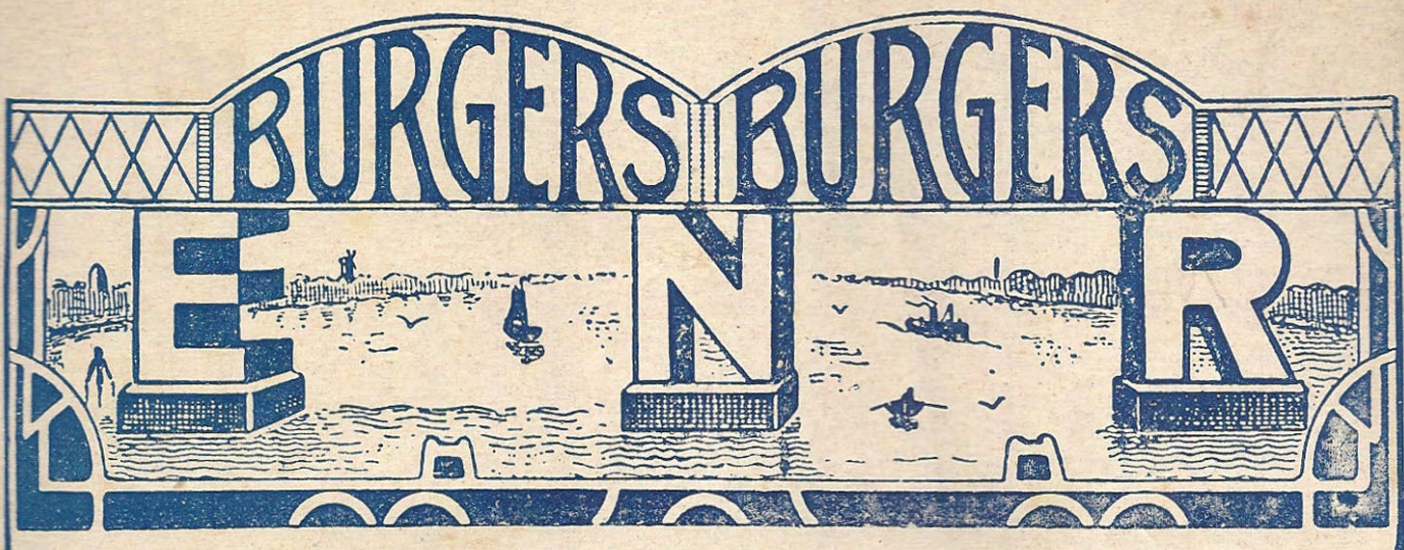
Afl. 3: Voor den Krijgsraad.

Afl. 2: De Crapaudine — een verboden straf.

Afl. 4: De aanslag op den Postwagen.

Te verkrijgen in elken boekwinkel; indien niet verkrijgbaar, ontvangt men de gewenschte afl. tegen toezending van tien cent aan den

Roman-Boekhandel vh. A. EICHLER, Heerengracht 313, Amsterdam

Alle verandering is geen verbetering.

Maar één verandering is

ALTIJD

een verbetering, n.l. wanneer ge van

Rijwielen verandert en een

BURGERS

E. N. R.

neemt. Neem de proef eens.